

ת"פ 19653/01 - מדינת ישראל נגד עבד אלקדר זועבי

בבית המשפט המחויזי בנצרת
ת"פ 16-01-19653 מדינת ישראל נ' זועבי(עוצר בפיקוח)
22 נובמבר 2017

פרק פמצ 4652/15

לפני כבוד השופט ג'ORG' AZOLAI
מדינת ישראל
המאשימה

נגד
עבד אלקדר זועבי
הנאשם

בוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד בני משה

מטעם הנאשם: עו"ד קרינה אבאל (משרד עו"ד משה סוחמי)

הנאשם: הופיע

הכרעת דין

אפתח ואומר, כי בהתאם להוראות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב- 1982, החלטתי
לזכות את הנאשם, מחתמת הספק, מהעבירות המียวחות לו בכתב האישום.

. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, מתוקן בשלישית מיום 8/12/16, המיחס לו עבירות של **חבלה בכונה מחמורה** לפי סעיף (1)+(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה של **הובלה ונשיאה של נשך** לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, עבירה של **ירוי באזרע מגורים** לפי סעיף 340א לחוק העונשין, עבירה של **החזקת סיכון שלא כדין** לפי סעיף 186 לחוק העונשין, עבירה של **היזק במודע** לפי סעיף 452 לחוק העונשין וכן עבירה של **הסתמימות ברכיב לביצוע פשוט** לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961.

עובדות כתב האישום

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

.2. בהתאם לעולה מכתב האישום, הנאשם וסאהר זועבי (להלן: "סאהר") הינם בני דודים ומתגוררים בכפר טמרה יזרעאל (להלן: "הכפר"). מוחמד זועבי, מוחמד עדנאן זועבי ויעסא זועבי (להלן: "המתלוננים" או "מועד", "מוחמד" ו- "יעסא" בהתאם) הינם בני משפחתו של הנאשם וכולם מאותו הכפר. בין משפחת הנאשם לבין משפחת המתלוננים קיים סכסוך בענייןADMOT.

לטענת המאשימה, בלילה שבין יום 15/12/25 ליום 15/12/26, סמוך לשעה 00:00, נפגשו המתלוננים ונסעו לראות את ביתו החדש של מועד אשר נבנה בסמיכות לבית הנאשם בכפר.

ה הנאשם הבחן במתלוננים כאשר עברו עם רכבם ליד ביתו, אז גמלה בלבו החלטה לחבול בהם. לצורך כך הוציא ברכב מסווג מאודה לאנטיס לבנה מ"ר 23-481-79 (להלן: "הרכב") וב███ אותה נשא עמו שלא כדי.

ה הנאשם הגיע עם הרכב למקום הימצא של המתלוננים כמשמעותו נמצא עמו ברכב, יצא אל המתלוננים כשהוא אוחז בסכין بيדו הימנית והחל לדקור את המתלוננים תוך שהוא מקלל אותם ומאיים עליהם שאם יעברו פעם נוספת ליד ביתו במהירות ישבר להם את הרכב".

ה הנאשם ذكر את מוחמד שתי דקירות באחור בית החזה, את מועד דקירה אחת בגבו העליון וניסה לדקור את יעסא בבטנו.

למשמעות הצעקה יצא דודם של המתלוננים, עבד אלרחמן זועבי (להלן: "עבד") מביתו הנמצא סמוך למקום האירוע. עבד הבחן במועד ומוחמד כשהם פצועים ומדמים והעלתה אותם לרכבם לפטרה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים.

עם יציאתו של עבד חזר הנאשם לרכבו ונסע, לא לפני שאיים לעבר המתלוננים ועבד באומרו "אני הלילה אירה בבית שלכם, אחרור אותו ואשרוף לכם את הבתים".

בהמשך, סמוך לשעה 10:02 באותו לילה, חזר הנאשם למקום כשהוא נוהג ברכב ונושא עמו נשק מסווג שאינו ידוע למאשימה. הנאשם עצר את רכבו סמוך לביתו של עבד וירה לכיוונו הבית כ- 57 חדרים, אשר פגעו וגרמו לנזק בביתו של עבד וברכבו של מועד אשר חנה בסמוך אליו.

כתוצאה מעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננים פצעי דקירה - למועד נגרם פצע דקירה בגבו העליון, בגובה מעבר צוואר, הוא נזקק לטיפול רפואי, תפרים וחבישה ושוחרר כעבור מספר שעות לביתו. למוחמד נגרמו שני פצעי דקירה חמורניים באחור בית החזה ודקירה חמורה בסיס העורף, נזקק לטיפול רפואי שככל תפרים, החדרת ניקוז ואשפוז של 5 ימים בבית החולים.

ה הנאשם גرم גם במעשיו לנזק רב לביתו של עבד שככל ניפוץ של חלונות וחDIROT חדרים וקליעים בקירות הבית ואפ עמוד 2

רכבו של موועד שחנה בחצר נפגע בשםה האחוריות ובפח.

תשובה הנאשם לאישום

3. במהלך הדיון שהתקיים ביום 16/5/2016 והודעת הcpfירה הכתובה שהגISH ביום 16/6/2016 הודה הנאשם, באמצעות בא כוחו, בקשרים המשפחתיים בין כל המעורבים בפרשה, כפי שעה מכתב האישום, אישר את החבלות שנגרמו לשני המתלוננים, אולם כפר בעובדה כי הוא זה אשר גرم להן. הנאשם העלה טענת לאליבי לפיה לא היה במקומם ובמועד האירוע וכפועל יצא מכך כפר ביתר הסעיפים המוחשיים לו בכתב האישום.

לדבריו, ביום ו' ה- 25/12/2015 בסביבות השעה 20:00 יצא מביתו שכפר טמרה, יחד עם אחותו הגב' עלא מחאג'נה, אשר הגיעו לביקור בבית הוריה ומתגוררת בעין איברהים באום אל פחים. הנאשם ביקש מאחותו שתסייעו לכניסה לאום אל פחים ומשם התכוון להתקשר לחברו, מוחמד אגבירה, על מנת שביאו לאוספו ברכב לביתו. מאחר והנאשם שכח את מכשירו הסלולרי, בו היה מספר הטלפון של החבר, ביקש והוא מאחותו שתסייעו אותו בבית חברו. לדבריו, האחות הורידה אותו בבית חברו בסביבות השעה 21:00. לטענותו, משך כל האירועים המתוארים בכתב האישום שהוא הוא בבית חברו באום אל פחים וזאת עד ליום ראשון.

גדת המחלוקת

4. אין מחלוקת כי קיים בין הצדדים סכוך עמוק והיסטורי על אדמות, על כך שהמתלוננים נטלו חלק באירוע אליו, במהלך נדרקו שניים מהם ונגרמו להם חבלות חמורות וכן אין מחלוקת באשר לירי שבוצע בעבר ביתו של עבד והນזק שנגרם לו ולרכבו של מועaad שחנה מחוץ לביתו של עבד. הצדדים חולקים באשר להימצאות הנאשם בזירת האירוע ומעורבותו בו. הנאשם העלה טענת אליבי לפיה לא היה במועד האירוע בכפר טמרה, לא היה עם טלפון נייד באותו מועד וברוח מהמשטרה בשל הסכסוך בין הצדדים עת לטענותו כבר העילו עליו בעבר.

דין והכרעה

5. אקדמי ואומר כי מחומר הראיות בכללות לא ניתן לבסס את הרשות הנאשם במוחוס לו, עת לא נפרסה בפני תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמו מעל לספק סביר. עדי התביעה הציגו גרסאות שונות באשר למה שאירע באותו המועד - באשר לאירוע הדקירה (להלן: "האירוע הראשון" או "אירוע הדקירה" בהתאם), סתרו עדי התביעה, אלה שנדקרו ואלה שנכחו, לא רק האחד את השני באשר למקום ואופן התרחשות eventdata כי אם אף את גרסתם שלהם כפי שהיו עלתה לראשונה במסגרת חקירותם במשטרת ובהמשך בפני. באשר לאירוע הירוי (להלן: "האירוע השני" או "אירוע הירוי"), אף לגבי קיימם ספק סביר אם הנאשם הוא זה אשר ירה לעבר ביתו של עבד, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך. משכך אין אפשרות להסיק מרائيות התביעה כפי שהובאו בפני את אשר אירע הלכה למעשה.

6. מחד התביעה לא הצליחה להוכיח את המוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר, מאידך לא נתתי אמון בגרסת ההגנה. ואולם, שקרי הנאשם ועדי, יכולים לחזק ראיות התביעה כאשר ישנה תשתיית ראייתית מספקת להוכיח את אשמת הנאשם ולא כאשר זו איננה. במידה והו בפני די ראיות להוכיח אשמת הנאשם, היה בשקרי הנאשם כדי לחזק.

7. במקרה זה התרשםתי הינה - "זה שקרן וזה שקרן" - ולא ניתן לדעת על פי מכלול הראיות שהוצעו בפניי את אשר אירע הילכה למעשה.

8. בהקשר לכך אציין כי, העובדה שהנאשם ברח ממש מספר ימים, חרף טענת האלבוי אותה העלה, לא מספיקה כדי להרשו, עובדה זו יש בה כדי לחזק את ה"יש" ולא את "אין". בגרסאות שהוצעו בפניי מפני עדי התביעה קיימות סתיות רבות מדי, היורדות ממש לשורשו של עניין. אין מחלוקת שהמתלוננים נזכרו ונגמרו להם החבלות המתוארכות, כך גם לגבי היריות לעבר ביתו של עבד, ואולם כפי שנטען בפניי, לאור עברם המשותף של שתי המשפחות נוכח סכוסוך האדומות המתמשך, נהגו במהלך השנים להتلון אחד כנגד השני והוינו להתרשם לאורו ניהול התקיק כי מרוב רצון של עדי התביעה להפليل את הנאשם, עליו שקרים בולטם וסתירות מהותיות ועל אף שעדי ההגנה אף הם לא אמרו אמת והתרשםתי לרעה מעדותם, לא ניתן לקבוע כי הוכחה מעבר לספק סביר אשמתו של הנאשם ואין מנוס מזיכיו מחמת הספק.

ראיות התביעה

9. ראשית אבחן את גרסת המתלוננים באשר לאופן התרחשויות האירוע הראשון - אירוע הדקירה - ואציג את הגרסאות השונות שהעלו עדי התביעה באשר למקום ואופן התרחשויות האירוע - כך סתרו את עצם באשר לסייעה בשלה הגיעו לשדר הבניין בשעה 00:00 בלילה, מה עשו בלבד, מה הספיקו לעשות עד להגעת הנאשם, המקום בו התרחש אירוע הדקירה - האם ליד השדר, ליד ביתו של עבד או במרפסת ביתו, מה קדם ל\Event (הנאשם קילל ואז דкар, קודם דкар או במקביל), איפה היו עבד ואשתו במהלך האירוע, האם ראו את אירוע, האם המתלוננים הם אלה שהלכו לביתו של עבד לאחר דקירתם או שמא עבד ואשתו יצאו לקרוtmp וראו אותם מדים מודומים בפתח ביתם וכו'. אף באשר ל אירוע השני - אירוע הירי - לא זיהה הנאשם בוודאות כמה שירה על ביתו של עבד והדבר הוסק מגרסת המתלוננים באשר לאיזמו של הנאשם לאחר אירוע הדקירה. בהמשך תובא לעניין זה גרסתה של מרים אשתו של עבד, אשר נכחה בבית בזמן הירי וمعدותה לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק כי הנאשם הוא זה שירה לעבר ביתם, והכל כפי שיווא להלן :

10. **המתלונן מועאדי צעבי** (להלן: "מעעאד") סיפר במשפטה, במסגרת הודיעתו מיום 15/12/26 ساعה 00:01:00 (נ/11), שעה לאחר אירוע, בעודו שוכב בבית החולים, את אשר אירע **"אתמול בשעה חצות בערך ישבתי עם החברים שלי ... ישבנו בדירה החדש שבנונו ועשינו מדורה. עבורי הגיע עם הרכב שלו מסווג מזדה לניטיס בצבוע לבן עצר לידינו ירד מהרכב דкар אותו"** בגין דקירה אחת ואת בן דוד שלי מוחמד עדנאן גם אותו הוא דкар עזב אותנו ועזב את המקום. אני הילכתי לדוד שלי שמו עבד רחמן שגר במרקם 50 מטר ואז הוא הביא אותנו לבית חולים...". כאשר נשאל האם הנאשם אמר משהו לפני שדקר אותו השיב "**לא אמר כלום**"

(שורות 13-15).

כעבור מספר ימים, ביום 15/12/2015 (ג/12) נחקר מועadc בחשד שתקף ביחיד עם אחרים את הנאשם ואת סאהר. במסגרת חקירותו כאמור הוסיף ומספר "אני באתי לביית של אבא שלי שבונם עכשו, זה כביש שעובר ליד הבית של עבורי, אבא שלי אמר לי לנ' לבדוק, אני עולה על מדרגות, הייתי עם מוחמד עדנאן ועיסא. **פטאות עבורי הגיע** עם אותו מזדה לבן יחד איתנו היה סאהר אני חשב עבורי נהג, הוא צעק "בני חזנות בואו לפה" אנחנו ירדנו במדרגות רצינו לראות מה קרה, הלכתי אליו לראות למה הוא קילל, הגעת אליו, ישר עבורי והוציא סcin عمדי מטר וחצי ממנו, ראיתי את הסcin, רציתי לברוח, הוא נתן לי דקירה בגב, נפלתי על הרצפה, אם לא **היה עיסא** שהיה לך אותנו לעבדאלרבחן, הוא ראה אותנו ולקח אותנו לביית חולים". כאשר נשאל מה סאהר עשה השיב "אני לא יודע אני הסתכלתי על עבורי ראיתי את הסcin...ניסיתי לברוח...קיבמתי דקירה בגב...".

כפי שניתן להבוחן, מועadc מסר גרסאות שונות בשתי חקירותו במשטרה - **בראשונה** סיפר כי הגע יחד עם שני בני דודיו אל השلد, עשו מדורה ופטאות הגע הנאשם והחל לדקור אותו ואת בן דודו בili לומר דבר לפני כן. עוד הוסיף כי היל דקור לבתו של דוד שלו שגר במרחק של 50 מטר ממוקם הزيارة. **בשנייה** סיפר כי הגע לשילד לאחר שאביו אמר לו "שליך לבדוק" ובעוודו עולה במדרגות הגיעו לפטע הנאשם וסאהר, אשר שמו לא הוזכר בהודעתו הראשונה, 3 ימים קודם לכן. כמו כן הוסיף ומספר, כי הנאשם החל לצעק ולקלל אותם וכאשר היל לקרהתו לבדוק מדוע הוא מקלל, הוציא הנאשם סcin ודקר אותו. לדבריו בן דודו עיסא הוא זה אשרלקח אותו לבתו של עביד. עוד ניתן להבוחן כי מועadc לא ידע לומר מה היה חלקו של סאהר באירוע לאחר והסתכל על הנאשם וניסה לברוח.

לא די בסתרות בין שתי חקירותו כאמור, מועadc המשיך וסתר את עצמו במהלך חקירתו בפניו ויש בכך כדי להשליך על מהימנותו, כפי שובא להלן:

בראשית חקירתו בפניו טען, כי הסיבה בשלה היל לשילד יחד עם בני דודיו היא כי **השאר שם כלים**. מועadc שב וטען כי היה חורף והם הדליקו מדורה. לדבריו הוא היה בקומה הראשונה כשלפתע שמע רכב בכניסה לשילד ולראשונה מעלה בפניו טענה באשר "לפניהם פרסה" אותה ביצעה הנאשם במקום, אשר יש בה כדי להשליך על מקום התרחשויות האירוע:

"**הסתכלתי** ראיתי רכב מאודה לבן, **התחיל לקלל ולאיים**, יצאתי, הוא עשה פרסה והיל **כאילו** בין הבית של**לבית של עביד אלרבחן דוד שלו**, והוא עמד שם והתחיל לאיים. הלכתי אליו לראות מה הבעה, הגעת, יש מרחק חצי מטר, הוא הוציא סcin ודקר אותי, אני הסתובבתי רציתי לברוח ממנו, דкар אותי דקירה בגב. **אני ברחתתי** ממנו לבית של דוד עני, הלכתי לשם, ואני נפלתי על הפנים שלו, **קמתי ניסיתי** לקום, פטאום **מוחמד בא להפריד** בינו והוא גם **דקר אותו**" (עמ' 206, שורות 19-26).

כאשר נשאל מה הסיבה לתקיפה: "**בגלל שעברתי עני מול הבית שלו...**" (עמ' 206, שורות 33-32). עוד הוסיף כי כאשר הגע הנאשם בסמוך לשילד "**הוא מתחיל לאיים, אם אתם גברים תצאו, מתחל לקלל, עשה פרסה ועמד בין בית שלו, לבן בית של דוד שלו... והתחל לקלל...**" (עמ' 208, שורות 1-8).

כפי שניתן להבחן, מועadc טען לראשונה במסגרת חקירותו הראשית, כי הנאשם הגע מחוץ לשield, קיליל ואימס, בצע פנית פרסה ונעצר בין השield לבין הבית של דודו עבד ושם בעצם התרחש אירוע הדקירה ולא מחוץ לשield כפי שצין בחקירהו במשטרה.

במסגרת חקירתו הנגדית בפני, שב וטען כי לאחר שביצע פנית פרסה, עמד הנאשם ליד הבית של עבד, 20-25 מטר מהבית של עבד (עמ' 211 שורות 14-8). כאשר נשאל האם הגיעו לשield כדי לעשות מדרשה השיב "זה בית שלי... רוצה לראות מה יש, מה עשו, מותר לי, לא?" (עמ' 214, שורות 18-17, 31). בהמשך עומרת עם טענותו לפיה הסיבה בשלה תקף אותו הנאשם היא כיון שעברו מול ביתו ונשאל האם היו מקרים נוספים זהה קרה שכן בכל פעם בעצם שהוא הגיע לשield הוא נדרש לעبور דרך ביתו של הנאשם ועל כך השיב "לפנוי זה אף פעם לא היה" (עמ' 216 שורות 19-5).

באשר לאירוע הירי, עומרת עם העובדה שהעובדותי במשטרתו לא אמר דבר באשר לאיומים של הנאשם שהוא יחזור לירות לעבר ביתו של עבד וטען כי אין לו הסבר לכך (עמ' 221 שורות 11-1). אך גם השיב כאשר נשאל מדוע לא הזכיר בהודעתו הראשונה את שמו של סאהר כמו שנכח באירוע (עמ' 222 שורות 19-29).

כמו כן, בחקירהו במשטרה טען כי לאחר שנדקר הלך לביתו של עבד דודו שנמצא למרחק של 50 מטר ואילו במסגרת עדותם בפני, הוסיף את עניין פנית הפרסה וטען, כי הנאשם עצר כ- 20-25 מטר מביתו של עבד. כאשר נשאל כיצד עיסא שלא נזכר סיעול השיב "אני לא זוכר, לא". כאשר עומרת עם העובדה שבחקירתו במשטרה טען "אם לא היה עיסא שלוקח אותנו..." השיב "כן, עכשו אתה מזכיר לי" (עמ' 225). לדבריו הם הגיעו עד למרפסת ביתו של עבד אשר יצא לקראתם לאחר ששמע את קולם (עמ' 226, 227).

לא ליותר לצין, כי מועadc לא ידע לתאר את הסיכון באמצעותה נזכר וטען "סתם זה סיכון. רגיל, מה" (עמ' 229, 230 שורה 18).

11. המתלונן עיסא זועבי (להלן: "עיסא") בהודעתו מיום 26/12/15 שעה 11:43 (נ/14), סיפר כי נסע יחד עם בני דודו מועadc ומוחמד "לבית החדש של מועadc שהוא שלד כדי לראות אותו עם פנס...בנטישה ראיינו את עבד אלקאדר יוסף זועבי המכונה עבידי קרוב משפחה שלנו מרפסת של הבית שלו שפונה לרחוב, המשכנו ועצרנו ליד השield... ירדנו ומיד הגיעו לשם רכב מסוג מזדה לנוטיס צבע לבן נהוגה בידיו עבידי ולידו ישב בחור בשם סאהר... ושניהם יצאו מהרכב אליו ראיינו שעבידי מחזק בידיו סיכון והתחילה לקלל אותנו ועל האימהות שלנו נראה לי שהיא שיכור או מסומם, וגם אם אמר שיירה בנו אמרנו לו שיפסיק וייעזב אותנו ולמה הוא מתנהג ככה עונה שבגלל שעברנו ליד הבית שלו במהירות מופרצת ואם עברור עוד פעם מליד הבית שלו ישבור לנו את הרכב, אז הוא ذكر את מוחמד בגב ועוד דקירה באחת הידים ובבטן מעל המותן ואחר כך ذكر את מועadc בגב שלו, סאהר נתן להם אנגロפים ואני רק ניסיתי להפריד בغال זו עבידי ניסה לזכור אותו בבטן ואני התרחקתי מהר ולא נפגעתו אז שמעתי את דוד שלי עבד אלרחמן שיצא מביתו על רקע הצעקות צעק לעבידי שיעוף מהמקום עבידי ענה לו שעוד הלילה ירה על הבית שלהם, אז עבידי עלה

לרכב שלם יחד עם סאהר ונטעו מהמקום". עוד הוסיף כי הוא ועבך העלו את המתוונים לרכבו של עבד והטיעו אותו בבית החולמים.

כפי שניתן להבוחין, עיסא הינו היחיד שטען כי ראה את הנאשם במרפסת ביתו כשעברו עם הרכב לכיוון השلد. לדבריו הם נטעו לשلد עם פנס כדי לראותו. עוד טען כי ברגע שהגיעו לשילד הנאשם וסאהר הגיעו (לא הזירה מדויה). כמו כן הוא היחיד שטען כי הנאשם דקר קודם את מוחמד ואחר כך את מועאדי, כאשר גם מועאדי וגם מוחמד טוענים שדקר את מועאדי קודם ואחר כך את מוחמד. להבדיל ממועדא אשר טען כי לא שם לב מה היה חלקו של סאהר באירוע, טען עיסא כי סאהר היכה את מועאדי ומוחמד באגרופים.

כעבור מספר ימים, הוסיף ומספר עיסא בהודעתו מיום 15/12/29 (נ/13) כי "...הינו על המדרגות לא בתוך הבית, רצינו להיכנס, עבodi אמר לנו "בני זנות למה עשית חרוקות". סאהר התחיל להרביץ לנו והוא ועובדיו בן אדם בא אליך עם סכין אתה רוצה לדחוף אותו נכוון? סאהר נתן אגרופים עם שתי הידיים שלו, אנחנו בהגנה עצמית, עבodi ניסה לדקור אותך...אז הלכתי קצת אחרת, הוא דקר את מוחמד...אות מועאדי...דוד שלי ואשתו יצאו מהבית, عبدالرحמן גר קרוב לעבדלה והוא ראה את מועאדי ומוחמד דקרים, סאהר נפל כי דחפנו אותו, מי שדחף את סאהר זה מוחמד ומועאדי, אני ניסיתי להפריד לא תקפתו אותו, יש לי בעיות ביד אני צריך לעبور ניתוח...אני רק ניסיתי להפריד ביניהם...סאהר היה עוזר לעבodi. סאהר היה מחבק עם הידיים שלו את מוחמד ועובדיה היה דוקר, את מוחמד ומועאדי". בהמשך כאשר נשאל איך סאהר נפגע השיב "הוא נפל. אני הייתי מבוהל, לא ראייתי מי הרביב לן".

בשונה מגרסתו של מועאדי כפי שהובאה לעיל, טען עיסא, כי סאהר היכה באגרופיו את מועאדי ומוחמד והם אלה שדחפו אותו. כמו כן הגדל לטעון, בשונה מגרסתו של מועאדי, שכאמור לא ראה מה סאהר עשה עת היה עסוק בלהטוגון מפני הנאשם, כי סאהר סייע לנאנש בכך שחייב את מועאדי ומוחמד בזמן שה הנאשם דкар אותם. לא למיותר לציין כבר כתע כי אף מוחמד העיד בשונה מעדותו של עיסא באשר לאופן התרחשויות האירועים, כפי שזובא בהמשך.

כאשר נשאל מי ירה על ביתו של דודו עבד השיב "אשתי ראתה את עבodi שהוא ככה היה אמרה לנו. ועובדוי אמר לנו שהוא עירה על הבית בגל שהוא עוזר לנו ללכת בית חולים. عبدالرحמן היה מדבר עם עובדי היה אומר לו "לך מפה" ואז עבodi אמר".

במסגרת עדותו בפני טען גם עד זה ראשונה, כי כעבור שניות מרגע הגעתם לשילד הגיעו הנאשם וסאהר, ביצעו פניה פרשנה ועצרו לכיוון הבית של עבד. כאשר נשאל איפה היו הדקירות השיב "איפה השلد, אבל למעלה..." (עמ' 235). לדבריו בפעם הראשונה עצר הנאשם ליד השلد, התחל לצעוק ולקלול והיתה לו סכין בידו (עמ' 236 שורות 30-32). הוא דкар את מוחמד ומועאדי והוא ניסה להפריד אז דודו עבד ואשתו יצאו והתחלו לצעוק, לדבריו הם היו במרחק של 25-30 מטר (עמ' 235). בהמשך טען כי מועאדי הוא הראשון שיצא החוצה ואז "הרכב עשה פרסה למטה ועלה למעלה" (עמ' 236 שורות 14-15).

כאשר נשאל בחקירה הנגידית מדוע לא סיפר בחקירה במשטרה שהנאשם עשה פניה פרסה השיב "**לא דברתי, הייתי בלחץ בחקירה**" ובהמשך הוסיף "...**אני טועית בזה**" (עמ' 246, שורות 3-1, 19-20).

כאשר נשאל אם עבד דודו הגיע אליו לאחר שנדקרו השיב "**לא, לא לשם, עני שהם נדקרו הם הילכו אצל לשם בבית**" (עמ' 237, שורות 7-3). בהמשך סתר דבריו אלו וכאשר נשאל אם הם הילכו אל דודם השיב "**לא, הוא יצא**" (עמ' 237 שורות 12-17). בהמשך חקירתו "**לא החלטת**" עיסא אם עבד ראה את המתלוננים אצלם במרפסת ביתו כאשר ישב שם, או ראה אותם מהמרפסת שלו במרחק של כ- 30 מטר (עמ' 253).

כאשר נשאל אם הייתה סיבה מיוחדת שנשען לשילד השיב בשלילה וטען כי סתם שעם להם (עמ' 241). בהמשך כאשר נשאל אם עשו מדורה השיב "**מה זה מדורה? לא, לא**". כאשר נשאל אם הנאשם יצא מהרכב ליד השילד השיב בשלילה (עמ' 239, שורה 17). במסגרת חקירתו הנגידית סתר טענותו כאמור ומספר כי כשהנאשם הגיע למקום/לשילד **"יצא מהרכב. התחל לצעוק אם אתם גברים תצאו"** (עמ' 245, שורות 31-32).

אף באשר לסתר סתר את עצמו וטען כי לא ראה מי הרביז לו ובהמשך הוסיף "**אף אחד לא הרביז לו, הוא נפל...**". עוד הוסיף כי אינו יודע איך נפל ואיש לא הפיל אותו (עמ' 247) (בשונה מדבריו במשטרה לפיהם מועמד ומוחמד דחפו אותו). בהמשך הוסיף וטען כי "**סער החליק**" (עמ' 248, שורות 14-15).

כאשר נשאל אודות הסיכון שהנאשם החזיק טען כי הייתה באורך של כ- 12 ס"מ, "**סיכון שלبشر**".

כפי שנitin להתרשם, גם בדבריו של עד זה לא ניתן ליתן אמון, ניכר כי אינו דבק באמת ומשנה גרסתו חדשות לבקרים. לא די בכך שסתיר את דברי מועמד אלא במסגרת חקירתו בפניו סתר את דבריו במשטרה ואף תשובותיו במסגרת חקירתו הראשית שונים מדבריו בחקירה הנגידית.

12. **המתלון מוחמד עדנן צובי**(להלן : "מוחמד") סיפר בהודעתו מיום 28/12/15 שעה 13:20 (נ/8) - אשר נגבתה בעודו מאושפז במיטתו בבית החולים, כי "**הלכתי אני וחברים שלי עיסא ומועד...לבית של דוד שלי מועד בשלב בנייה שלד זה היה בערך בשעה שתים עשרהليلת יום שישיليلת וישבנו שם ופתאום בא רכב מזדה לבן...והיו ברכב עבורי וחבר שלו סאהר ונגה עבורי, עברDALAKDR השם שלו והם באו אלינו ורצינו לראות מי בא במחירות יצאת בחזק מהבית לחצר ויצאנו אנחנו אז אני רואה שהוא תופס סיכון ביד ימינו עבורי זה לא סיכון של מטבח זה סיכון מקטועי...ואז בא הוא וסאהר וסאהר לא היה לו סיכון אז הם ירדו כמו משוגעים וUBEORI תפס אותו וסאהר התחל למתת לי מכות עם הידים והרגליים וUBEORI זכר אותו.**

כאשר נשאלஇזשה מכות נתן לו סאהר הוא הוסיף "**עם הידים והרגליים בפנים שלי אתה יודע זה קטטה וUBEORI תפס אותו...והתחל לזכור אותו...ותוך כדי זה סאהר נותן לי מכות ועוד שלוש דקירות...ואחד נכנסה בריאה ואני קיבלתי את זה ונפלתי לאדמה ולא יכולתי לנשום ולהלכתי ככה לבית של דוד שלי עבד...ואז עבד ואשתו באו ושםו אותו באותו עבד הביא אותו לפה**".

כאשר נשאל מדוע הנאשם וסאהר באו להרבץ לו השיב "לא יודע למה הוא בא פתאום הוא בא וירד מהאותו עם סכין ונבהלו ואני לא עשית כלום הם ירדו כמו משוגעים". עוד הוסיף שכאשר הנאשם וסאהר הלכו הנאשם אמר כי יחזור לירוח על הבית (עמ' 2 שורות 18-17).

כאשר נאמר לו שסאהר טען שלא עשה לו כלום השיב בשלילה וטען "מה פתאום", כך גם השיב באשר לטענותו של סאהר שבעיר הרביצו לו שלושה אנשים וגם הוא היה ביניהם.

כפי שניתן להתרשם דבריו כפי שאלה עליה מהודיעו במשפטה סותרים את דבריו שני המתلونנים האחרים עת טען, כי הנאשם וסאהר הגיעו במהירות מחוץ לשולד והם יצאו לראות מי הגיע כך במהירות. לדבריו הם ירדו מרכב "כמו משוגעים", הנאשם אשר החזיק סכין, תפס אותו וסאהר הרבץ לו ואז הנאשם ذكر אותו (בשונה מדבריו של עיסא). עוד הוסיף וטען כי ה郎 ככה לבתו של עבד דודו.

במסגרת עדותו הראשית סיפר מוחמד כי לאחר שנדקק "...היה לי חוסר נשימה... הלכתי הלא... קרוב, זה הבית, זה בחצר היה, הלכתי לשם, כשהגעתי לשם אמר לי עבידי, אני חוזר מפוצץ לכם את הבית. לא מספיק שדקר אותו גם אמר אני חוזר לפוצץ לכם את הבית אני אירה בכם, וגם עבד שמע את זה וגם מרימים שמעה את זה... בקיצור הלכתי למרפסת של דוד שלי, בקושי שהצלחתי להגיע לשם גלל שהייתי דקור...הגעתי לשם... מרים ואבו רחמאן טיפולו בעניין בזמן שהייתי דקור..." (עמ' 134 שורות 25-33, עמ' 1135 שורות 5-2)).

כאשר נשאל איזה איזומים השמיע הנאשם כאשר הגיע למקום השיב "...תצאו אם אתם גברים, התחליל...לקלל" ואף הוא לראשונה טען "התחליל לקלל ותצאו אם אתם גברים, הסתובב ועמד קרוב לחצר של עבד..." (עמ' 136, שורות 17-8). בהמשך טען הפעם כי האירעולה היה ליד השולד כי אם ליד הבית של עבד (עמ' 137, שורות 18-15).

במסגרת חקירה הנגדית שינה מוחמד לגמרי גרטטו וטען כי נכנסו לראות את השולד בסביבות שתים עשרה בלילה, מועמד ועסא היו בקומת הראשונה והוא בקומת השניה. לדבריו ישבו בשולד ואז הנאשם נכנס לתוך הבית של מועמד, קרי השולד, והתחליל לאיים עליהם. כאשר נשאל מדוע לא אמר בחקירה במשפטה שהנאשם נכנס לתוך השולד ואיים השיב "עכשו אני אומר" (עמ' 150, שורות 21-10). גרטטו כאמור שונה מגרסתם של שני המתلونנים האחרים. עוד טען כי לא ראה שהדליקו מדורה.

לדבריו החקירה היו ליד הבית של עבד, בחצר שלו (עמ' 154 שורות 27-8). גם הוא טען לראשונה במסגרת עדותה בפניי כי הנאשם בצע פנ帯 ועלה לכיוון הבית של עבד (עמ' 158 שורות 5-1). לדבריו לא ראה סכין בידיו ליד השולד אלא רק ליד הבית של עבד (עמ' 160).

מוחמד שב וטען כי עלה למעלה, לכיוון הבית של עבד מאוחר וראה את הנאשם עומד שם ורצה לראות מי זה איים עליהם. לאחר שעומת עם העובדה כי הוא ידע למי מדובר טען, כי רצה לברר מדוע איים עליו, לשאול אותו לפרש התנהגותו. לדבריו, מועמד ה郎 לכיוון הנאשם ראשון, הוא ה郎 בעקבותיו, ראה שהנאשם ذكور אותו וניסה להפריד

ונדרkar בעצמו.

עוד טען, כי סאהר עזר לנאים. כאשר נשאל כיצד סאהר נפצע השיב, כי ניסה להתגונן ודחף את הנائم וסאהר וזה "נפל על אדמה, שם זה הכל אבן" (עמ' 163, עמ' 164 שורות 6-1). אף בהמשך הוסיף ציון, כי הוא דחף את סאהר והוא נפל "...שמה זה היה ירידה" (עמ' 179) לדבריו ראה אותו נופל והוא הצליח לבסוף (עמ' 180, שורה 11) גם לאחר שהוזגו בפניו המסמכים הרפואיים והתמונה של סאהר (נ/9 ונו/10) שב וטען כי לא נתן לו מכות. לדבריו הוא בקושי הגיע למרפסת של בן דודו, בן אדם שבkowski נשם לא יכול לחת מכות (עמ' 164, שורה 10). לדבריו הוא רק דחף אותו וברוח. כאשר עומת עם העובדה כיצד ברוח אם היה דקור ובקושי יכול היה לлечת השיב "מה זה ברוחתי? ברוחתי זה בקושי שהלכתי...אתה הולך ונופל" (עמ' 165, שורות 16-4).

באשר לסיכון תיאר כי הייתה בגודל 15-10 ס"מ בערך, חדה מאוד, לא כמו סיכון מטבח (עמ' 167).

בהמשך שינה טumo וטען כי הקטטה הייתה בחצר ביתו של עבד (עמ' 184, שורות 33-30). כאשר נשאל האם כאשר עבד ואשתו יצאו מביתם הוא שכב על הרצפה השיב "היה הולך ווירד... בקושי הגעתתי... לא שכבתاي" (עמ' 188, שורות 11-13). בהמשך כאשר נאמר לו שעבד ומרים אמרו ש캐הם פתחו את דלת ביתם הוא כבר שכב על סף ביתם שינוי שוב גרטתו והשיב "כן, שכבתاي שם" (עמ' 190, שורות 13-8).

13. כפי שניתן להבחן כל מתלוון העלה גרסה אחרת באשר לאירוע הדקירה. כמו כן, לא לミותר לציין כי שלושת המתלוננים "לא זכרו" במסגרת חקירתם במשטרת לספר אודות פנית הפרשנה שביצעו הנאים אשר יש בה כדי להשליך על מיקומו המדוייק של האירוע והעליו זאת לראשונה במסגרת חקירתם בפני. ניסיונם הבולט של המתלוננים לתאר את האירוע באופן דומה, יש בו טעם לפגם. המתלוננים שבו וסתרו לא רק איש את משנהו כי אם את עצםם בחקירותיהם השונות.

14. עבד אלרחמן זועבי(להלן: "עבד") - סיפר בהודיעתו במשטרה מיום 26/12/15 ساعה 11:05 (נ/5) כי - "אטמול סמוך לשעה 23:50 שמעתי בחוץ צעקות ויצאת מהבית החוצה וראיתי מועead...אחינ שלי כשהוא פצוע בגב שלו והשני מוחמד...אחינ שלי כשהוא פצוע בגב וגם עוד פצע באזורי הבطن מהצד...והיה איתם בחור בשם עיסא...שהוא גם אוחין שלי אך הוא לא היה פצוע וראיתי מישחו בשם עבד אל קאדר יוסף זועבי המכונה עבידי מחזיק בידו סיכון ועלה לרכב שלו...והתחיל לצעוק ולאיים אני הלילהaira בבית שלכם ואחרור אותו ואשרוף لكم את הבתים ונטע....".

עוד סיפור כי הוא זה אשר הסיע את שני הפצועים לבית החולים. בעודו שם סיפר, כי אישתו מרים התקשרה לאחד הקרובים שהיו עימיו בבית החולים, מאחר ושכח את הטלפון, והודיעה לו כי הנائم ירה כדורים לעבר ביתם וגם לרכב של מועead שהוא בבחינה שלו.

כאשר נשאל מדוע כל זה קרה השיב "אני שמעתי ממועead ומוחמד בזמן הנסיעה למيون שהיה בין מועead לעבד

אלקادر בעיה מסויימת וכשנפגשו התחילהRib בינם וקללות אז עבד אלקادر שלף סכין מהכיס שלו וזכיר אותם, לגביי אני לא יודעת למה הוא ירה על הבית שלי أولי בಗלן שראיתי אותו עם סכין וצעקי עליו שיעוף מהמקום וגם בगלן שאני פיניתי את השניים שהוא דקר אותם ואולי בוגלן שהרכב של מועמד נשאר בחצר הבית שלי".

עוד הוסיף כי לא ראה את הדקירות אבל את הסכין ראה וטعن "נראה לי שהסכין מטבח עם אורך להב בערך עשרים ס"מ אני ראיתי אותו ממוקם של 20 מטר לעරק".

ביום 29/12/15 שעה 10:17 (ג/4) נחקר שוב במשטרה, הפעם כחישוד וטعن כי אין קשור לקטטה. לדבריו אישתו "שמעה צעקות מבחוץ היא העירה אותי אני הייתי ישן, ירדנו במדרגות ומצאתי ליד הבית שלי על השטיח בכניסה 2 דקורים שכוביתם... על השטיח יש עודدم אצל היזהו פלילי צילם את השטיח. דקרוים... שניהם בני אחים שלי. אני ואשתה הסתכלנו החוצה וראיתי את עבודי עומד ליד האוטו הלבן מזדהה, רחוק כמעט 40 מטר מהבית שלי, הוא היה עם סכין ביד שלו והוא מנפנף אליה. אני ראיתי את זה בבירור ואיים אני אחזר לירוח על הבית שלכם... לא התייחסתי... לחתמי את מועמד מוחמד למינו... יחד עם עבודי היה בחור נוסף שאני לא מכיר לא זיהיתי אותו בבית כשדיברו הילדים שאלתי מי היה החור השני, אמרו לי סאהר, אני מכיר את השם הזה לא ראיתי אותו יותר מעשרים שנה. עבודי אני מכיר טוב הוא ספר הילדים שלי... אני זיהיתי אותו יש לי פרזנטורים שאתה יכול לראות נמלה בלילה. אם היה בא אליו עבודי גם היה לו קח אותו לטיפול הוא בן דוד של אבא שלי. אני לא משקר, אם היו דקורים את עבודי הייתי בא מוסר עדות גם אותו דבר, אני לא שיר לדבר זהה".

כאשר נשאל כיצד הוא יודע שהנאים הוא זה שירה על הבית שלו השיב "כשהוא היה בחוץ עם הסכין, הוא איים לירוח בהמשך הלילה על הבית. אשתי ראתה את אותו רכב שהיא מעורב בחקירה. אשתי ראתה את עבודי היה ראתה אותו כבר בדקרה. אני מספר רק את האמת אשתי סיפרה לי על הירוי שעבודי הוא שירה...".

במסגרת עדותו הראשית ספר "...הגענו הביתה בסביבות 11:30, עליינו לבית, אני נכנסתי לחדר שלי...פתחתי טלוייה, האישה באה אליו יש צעקות למיטה. בחצר של הבית. אנחנו שומעים צעקות בחצר של הבית... ירדתי, מצאתי על השטיח בחצר של הבית מוחמד זועבי, זה בן אח שלי, שכוב על הרצפה, ויש לו דקירות. רצינו לעזור לו לבדוק אותו מה המצב שלו, הוא היה בהכרה טובה יעני אבל לא יכול לנשום. הסתכלתי בחוץ, ראיתי את עבידי וסער וראיתי עיסא, וראיתי מועד זועבי" (עמ' 9, שורות 22-15).

כפי שניתן להבחן עבד שני גרסתו בשלוש נקודות - במשטרה טען שני אשתו העירה אותו למשמע הצעקות. במשטרה טען כי לא זיהה את סאהר והילדים אמרו לו שהז הוא ובעדותם בפניו טען כי ראה את סאהר ייחד עם הנאים. שלישיית, במשטרה טען שפתח את הדלת וראה את מוחמד ומועיד שכובים על השטיח בכניסה לבתו ואילו בעדותם בפניו טען כי על השטיח בכניסה לבתו ראה רק את מוחמד.

עבד המשיך והuid כי "עובד עמד על יד האוטו, היה לו סכין ביד, צעקתי עליו למה אני ואשתי והבנות שלי התחלנו לשאול אותו, אמרתי לו למה עשית הילד ככה, למה אתם הגעתם לדבר זהה?", הוא אומר לי תסתום את הפפה يا כלב אני חזר אליך לפוצץ לך את כל הבית, אני יורה על הבית שלך, אתה תראה מה יקרה לך, הוא שם את סאהר באוטו והלן..." (עמ' 9, שורות 30-26)

עוד ספר כי כשיצא מחוץ לביתו ראה את מוחמד דקור **"ושוכב על הרצפה מדמם. התחלתי לטפל בו. הסתכלתי על עובוד, אמרתי לו למה עשית לו ככה, למה. הוא אומר לי תכף אתה גם אתה תראה מה יהיה לך הלילה... אני אפוצץ לך את כל הבית"** (עמ' 12, שורות 27-25, עמ' 14, שורות 19-13).

בחקירה הנגדית סתר han דבריו במסגרת חקירותו הראשית והן דבריו במשטרתו.

אקדמיים ואומרים כי הסגנון צירף תמונות בהן ניתן לראות את הבית של עבד ואת השلد (נ/1, נ/2). בתמונות ניתן לראות מטע זיתים בין ביתו של עבד לשולד. עבד מאשר כי המדבר במטע זיתים ומוסיף כי הינו בגודל 12 דונם (עמ' 24, שורות 10, 18). כאשר בשאל מה המרחק בין ביתו לשולד השיב "יש כמעט יותר מ- 20 מטר, משחו כזה, 40 מטר, משחו כזה". כאשר נאמר לו 12 דונם זה 40 מטר השיב "לא, תראה למטה. מה קרה לך אתה" (עמ' 25, שורות 23-14). עבד ממשיך ומציין כי הוא לא מודד והמדובר בהערכתה **"חצר אחד אני והוא, זה אח שלי. זה חצר אחת"** (עמ' 26, שורות 10-8).

בקשר זה העיר, כי בתמונה שצולמה וסומנה נ/3, ניתן להתרשם כי הבית והשלד קרובים יותר האחד לשני, בניגוד לעולה מהתמונות שסומנו נ/1 ו- נ/2, בהם נראה מטע זיתים, אשר צולמו מזווית שונה (ניתן אף להתרשם מכל הרכב שחונים ליד כל בית).

כאשר נשאל עבד באשר לטענתו של אחר ששמע רעש יצא החוצה וראה את מועadc ומוחמד על השטיח השיב **"טיפולנו במוחמד...היה במצב קשה...מועד היה עומד, לא נפל"** (עמ' 32, שורות 33-26). עוד הוסיף כי מועadc היה ליד מוחמד (עמ' 33, שורות 1-4). כאשר נשאל עבד מי היה במרפסת ביתו השיב מועadc, עיסא, עבידי וסאהר. כאשר נשאל שוב אם כולם היו במרפסת השיב **"לא, אין מרפסט, היו בשטח..."** (עמ' 33, שורות 20-31). כאשר נשאל אם גם מועadc ועיסא היו השיב **"כמעט, במרפסט השיב במרפסט אני ואשתי, עומדים והשנוי".** כאשר נשאל אם מועadc עיסא היו השיב **"כמעט, במרפסט גדולה זאת"** (עמ' 34, שורות 9-1).

כאשר עומת עם דבריו במשטרה לפיהם מצא בכניסה לביתו שני דקורים שכבים על השטיח בכניסה השיב לאחר התחמקויות רבות **"ירדנו למיטה למדרגות, מצאנו מוחמד דקור על השטח...בכניסה של הבית בכניסה, ומועד היה דקור, מועד אני לא אמרתי שהוא שכוב על הרצפה. מועד פצוע קל בכתף..."** (עמ' 36, שורות 18-15).

בהמשך הוסיף כי מועד **"כמעט היה שכוב, קם שכוב קם...?"** (עמ' 37, שורות 12-13). ובהמשך **"אני אומר לך השני, השני קם. אמרתי לך, השני שכוב וקם"** (עמ' 38, שורה 7).

במהרש שוב סתר עצמו וטען כי ראה את הנאשם עומד ליד רכב המازדה (עמ' 39, שורות 3-2), במרחך 20, 25 מטר. עוד הוסיף כי לא ראה אותו ליד השلد כי אם בשטח של הבית שלו. כאשר נשאל שוב "**אין מצב ליד השلد**" השיב "איזה? לא...לא, לא ראיתי ליד השلد" (עמ' 40 שורות 21-33).

כאשר עומת עם העובדה כי בחיקירתו במשטרה טען כי ראה את הנאשם עומד ליד האוטו הלבן מАЗדה, רחוק, כמעט 40 מטר מהבית שלו, שב והתחמק ממשירות תשובה רלוונטיות וכאשר בית המשפט התעורר ושאל פעמיים, השיב לבסוף כי המדבר בהערכתה והוסיף כי אמר לחוקר "**זה יכול להיות 25, 30, 40, 45, אי אפשר...אני לא מודד...**" (עמ' 46).

כפי שניתן להתרשם, במסגרת חקירתו הראשונה במשטרה טען כי ראה את הנאשם מחזיק בסכין במרחך של 20 מטר. במסגרת חקירתו השנייה במשטרה טען כי ראה את הנאשם מחזיק בסכין "רחוק כמעט 40 מטר מהבית שלו". עובדה זו תמהוה נוכחות העובדה כי לטענותו המרחק בין ביתו לבין השلد הינו כ- 40 מטר. האומנם? בעדותו כאמור יש כדי להצביע על כך שהמקרה אולי אירע ליד השلد בהתאם לגורסתם הראשונית של עדי התביעה, בטרם שינו גורסתם וטענו לפניהם הפרסה שעשה. בהמשך שוב שינה גורסתו וטען כי ראה את הנאשם ליד הרכב במרחך של 20, 25 מטר והכחיש כי ראה אותו ליד השلد.

במהרש נשאל האם יודע כיצד הגיעו שני הפצעים למרפפת ביתו השיב "**לא...אני אמרתי לך שמענו צעקות, ירדנו, מצאנו אותם...**" (עמ' 51, שורות 23-14). כאשר נשאל היכן היה אירוע הדקירות השיב "**אני לא יודע...כשבאתי, ירדנו למיטה היה דקרו שניים דקרים...לא ראיתי אין דקר**" והוסיף כי רק ראה את הנאשם אוחז בידו בסכין, במרחך של 20 מטר (עמ' 42). כאשר נאמר לו שאשתו אמרת בשונה ממנו כי ראתה את הדקירות וכי צחמוד נופל על הרצפה השיב "**לא לא, אנחנו לא ראיינו את הדקירות. אני לא ראיתי**" (עמ' 72, שורות 5-4). תמהה בעניין כיצד הוא ואשתו יצאו יחד מאותו הבית וראו מולם דברים שונים.

במהרש נאמר לו כי המתלוננים מספרים שנדרכו ליד השلد והלכו לבתו ברגל השיב "**בקושי, הם כשלו ונפלו וקמו והלכו, כשהם דקרים במצב קשה ולא נושמים, הגיעו לבית שלך והתמטטו**" והוסיף "**אני לא ראיתי, אבל ראיתי אותם הכל נגמר דקרים. אני כשירדתי מהמדרגות אני מצאתי את הכל...**" ופתאום הוסיף ונראה כי "**נפלט לו**" "**אני ראיתי אותם בחוץ למיטה בחול**". האומנם? כבר לא מצא אותם על השטיח בכניסה לביתו? (עמ' 63 שורות 1-11).

באשר לסכין, ציין כי המדבר בסכין מטבח באורך של כ- 20 ס"מ בעלת ידית בצבע לבן (עמ' 57). בהמשך חקירתו ממחיש באיכותו את אורך הסכין, כאשר נאמר לו על ידי בית המשפט "...**אתה עושה סימן עם שתי אצבעות, מה שאתה רואה זה בערך 10 ס"מ...**" ועל כך השיב "**משהו כזה . אני, אני לא מددתי סcin. היה לו סcin ביד שלו**".

עבד טען כי קיים סכissor אדמה מזה שנים רבות בין שתי המשפחות, אולם הוסיף כי הוא לא צד לו. חרב טענתו כאמור עימת אותו הסגנור עם אירוע פלילי בו נטל חלק לפני לפני מספר שנים. כאשר נשאל אם הורשע בעבר על כך שתקף את ד"ר הישאם זועבי (לטענת הסגנור המדבר באחיו של ابوו של הנאשם) השיב בחוב ולאחר מכן הת��TEL בתשובותיו "**זה**

לפני 20 שנה, אם אנחנו נזכיר...היה ברגע כזה פעם, לא אני בלבד...כן היה משה כזה...אני לא תקפטן אבל האשימו אותי... ובסוף מוסיף כי יכול להיות שהורשע. משכך, טענתו כי המדבר بعد ניטרלי ולא מעורב אין לה על מה לסמן.

גם את עדותו של עבד לא מצאתי אמינה עלי", עת שב וסתור את עצמו משך כל עדותו, תשובה מתחמקות ולא ממקודות, ולא רק שסתור את עדותם של שאר עדי הנסיבות אלא גם סתר את עצמו. לא ליותר לצין, כי העובדה שעבד ואשתו לא התקשרו למשטרת מיד בסיום אירוע הדקירה יש בה טעם לפגם. כאשר נשאל על כך השיב "לא עשינו את זה מהלץ" (עמ' 50).

15. **מרים זועבי** (להלן: "מרים") סיפרה בהודעתה מיום 26/12/15 שעה 03:50 (נ/7) כי "היום לקרأت השעה 02:00 התקשרתי למשטרת לאחר שירו לעבר הבית שלנו, אני הימית מחוץ לבית, עמד רכב מסווג מזדה בצבע לבן...ראיתי עוד רכב למרחק בחורשה הרחוקה עם פנסים דלקרים אני חשבתי שזו קשור אליו, הרכב נעצר מול הבית והתחילה לירות רצוף, אני נכנסתי ישר הביתה".

כאשר נשאלת האם ראתה ברכב אנשים השיבה "הרכב שיר לעבד אלקaddr יוסף זועבי, אני לא יודעת אם היה עוד אנשים ברכב, אני בטוחה שהוא היה ברכב כי לקרأت השעה 23:30 הוא רב עם קרובי משפחה מול הבית הוא ذكر אותו, הגשו תלונה, הוא איים שיחזר ו אמר שיחזור את הבית ישרוף אותו ויפוצץ את הבית, אני בטוחה שזה הוא". כאשר נשאלת אם ראתה את הנאשם יורה השיבה "ראיתי את הרכב שלו", כאשר קודם לכן ציינה כי היא בטוחה שזה הוא מאוחר וקודם לכך עם האחים של בעל וזכר אותם.

בהודעתה מיום 29/12/15 שעה 10:22 (נ/6) סיפרה באשר לאירוע הדקירה - "שמעתי צעקות ואני יצאתי בחוץ עם בעלי ואני רأיתי את מוחמד ואת מועאד שיש להם דם בגוף וראיתי את עבדאלקaddr שהוא חזיק סכין ביד שלו ואני צעקתי עליהם שיורד דם למוחמד ולموعاد אז בעלי לחת אוטם לב"ח". כאשר נשאלת היכן ראתה את הנאשם עומד עם הסכין השיבה שהוא "בונה על יד הבית שלנו" (שורות 9-8).

עוד טענה כי עם הנאשם היה סאהר בן דודה שלו. לדבריה ראתה כי הנאשם החזיק סכין בידו וראתה את סאהר רב מכות עם עיסא ומועאד, לדבריה את מוחמד שמעה צעק "והוא נפל לרצפה". מרמים סותרת את עדותו של עבד בעלה שציין כי לא ראה את הדקירות ושמצא את מוחמד שוכב על השטיח בכניסה לבתיהם.

כאשר נשאלת لأن ברחו הנאשם וסאהר השיבה, בשונה מהודעתה הקודמת כי "יש להם אותו לבן מזדה עבדאלקaddr נאג באוטו והוא צעק אני יחזור לבית ואני יעשה יריות בבית עם נשק ואני שמעתי אותו ואני רأיתי אז בשעה 01:50 הוא בא לቤת שלנו והוא ירה למבנה ואני עמדתי על המרפסט של הבית שלנו ואני רأיתי אותו בא בזדה הלבן ואני רأיתי אותו לובש חולצה לבנה ונעלתי את הבית וזה הוא עצר את האוטו ואין שהוא עצר את האוטו אני ברחו לטור הבית ונעלתי את הבית וזה שמעתי את כל היריות בבית וזה שהפסיק היריות יצאתי למרפסת וראיתי את האוטו נסע".

במהרשך שבה וטענה כי ראתה את פניו של הנאשם ואת החולצה הלבנה שלו. לטענה לא ראתה מי היה עימו ברכב. כאשר נשאלת מדוע הנאשם וסאסר נגנו כך השיבה "**לא יודעת הם אומרים למה הם עברו בכיביש זהה לא כביש שלהם זה כביש של כל הכפר**".

במסגרת חקירתה הראשית בפניי, שוב שניתנה מרימים גרסתה וסיפורה - "**שמעתי קול של צעקות בחוץ. הסתכלתי מהחלון. יש בחוץ מתוקטנים. אמרתי לבורי. ירדתי אני והוא. ראיתי את מוחמד שוכב על הרצפה וככלו מלאدم.** הסתכלתי, ראיתי את עבורי נושא סכין بيדו... אמרתי לו אנחנו לא רוצחים את הרוע שלנו. קח את עצמן ולך מפה... עבורי הסתכל עלי, אני בא לירוט על הבית שלכם לפוצץ את הבית שלכם ולשרוף את הבית שלכם, ככה אמר לי" (עמ' 88, שורות 9-1).

כאשר נשאלת היכן ראתה את הנאשם השיבה "**בחצר שבת המ רבוי, חצר הבית שלנו**" (עמ' 89, שורות 6-4).

מרימים עונתה אם השוני בגרסה אותה באשר לאירוע הירוי - האם ראתה או לא את הנאשם מבצע את הירוי לעבר ביתה והשיבה "...**אני ראיתי אותו בעיניהם, אני ראיתי אותו, הגיע וירה. הוא זה שהיה וירה הוא אים, הוא ביצע את האיום שלו...**" (עמ' 94, שורות 22-18). עוד הוסיפה וטענה, כי מיד כשהתකשרה למשתרעה אמרה שמדובר בעבורי הנאשם (ת/א, ת/44). כאשר נשאלת איך הצליחה לראות שהנאשם ברכב השיבה "**הדרך יכולה מוארת ואני גם יש לי פרוג'קטורים בבית**" (עמ' 90, שורות 18-17).

במסגרת חקירתה הנגידית אישרה מרימים לגבי האירוע הראשון כי הסתכלה החוצה מתחוץ ביתה וראתה קטטה וכשיצאה החוצה ראתה את הנאשם מחזיק סכין (עמ' 96, שורות 25-21). עוד אישרה שראתה את סאהר "רב מכות עם עיסא עם מועד" והוסיפה "**מתוקטנים**". לדבריה כולם רבו ביחד, נתנו מכות עם הידים שלהם ו"**סכין ביד של עבורי**" (עמ' 96 שורות 32-21). שוב אדגיש כי תמורה בעני גרסתה של מרימים נוכח השוני בין גרסתו לבין גרסתו של עבד בעלה.

בשונה מגרסתה שלה צינה כי ראתה את הנאשם בחצר ביתם מחזיק בסכין אלום לא ראתה אותו דוקר (עמ' 98, שורות 8-1). בהמשך צינה כי ראתה את מוחמד "**במפתח הדלת אצל**" (עמ' 97, שורה 14). מרימים שבה וטענת כי האירוע הראשון קרה בכניסה לביתה (עמ' 101 שורה 14). מרימים טענה כי היא זו שראתה את הקטטה מהחלון ביתה ובעליה עבד לא ראה כי "**אני זאת שהערתי אותו**" (עמ' 103 שורות 12-6). בהמשך טענה כי לא ראתה את הדקירה של מוחמד אבל ראתה אותו צועק "**איי איי**" ונופל לרצפה (עמ' 107) ובכך בעצם סותרת טענתה כי ראתה את מוחמד כבר דCKER בפתח דלתה.

גם בחקירה הנגידית שבה וצינה כי ראתה את הנאשם מגיע עם הרכב לכיוון ביתה וטור שנייה החלו יורות (עמ' 114, שורה 13). בהמשך הוסיפה "**אני ראיתי אותו את הפרצוף שלו. גם עוד 100 שנים אני לא אשכח את הפרצוף שלו**" (עמ' 119, שורות 32-29).

אף בגרסהה כאמור לא נתתי אמון עת היא ובעליה היו באותו אירוע ומתראים אותו אחרית למגורי. באשר לאירוע הירוי, אשר מרימים היא העודה היחידה לו, טענה תחילת כי זההה את הרכב ולא את הנאשם וקשרה אותו למעשה בשל אימויו

קודם לכן ובהמשך שינתה גרסתה וטענה כי ראתה אותו בבירור לרבות את החולצה שלבש.

16. סולטאן זעבי - במסגרת הودעתו במשטרה מיום 7/1/16 (ת/53) העיד הוא כי הינו שכן של הנאשם, אשר הוא גם הספר שלו. לטענתו, לפני שבוע התקשר לנายนם, ביום שבת, לאחר ורצה להסתפר ביום ראשון. לדבריו בפעם הראשונה לא ענה ובפעם השנייה אחראי כמה שנית "זעבי ענה ל' שאלתי אותו המספרת תהיה פתוחה מחר? הוא אמר לי כן ונתקתתי". כאשר נאמר לו על ידי החקוק כי בהתאם למידע שיש בפנוי הנאשם התקשר אליו פעמיים ושלח לו הודעה SMS (ת/10) השיב, כי ניסה להתקשר אליו ולא הייתה קלייטה והוא חזר אליו פעמיים ושלח לו הודעה שהוא שולח מיד פעם ללקחות.

במהלך חקירותו בפני סתר טענתו במשטרה כי דבר עם הנאשם וטען כי הוא "לא יודע מי עונה למספר של המספרת". משכך ביקשה התובעת להכריז עליו עד עין והחללה לחוקר אותו בחקירה נגדית. בעניין זה מעדייף אני את עדותו במשטרה על פני גרסתו בפני, נוכח העובדה כי במועד ההודעה לא היה לו כל אינטראס לומר כי דבר עם הנאשם מאוחר ואינו מעורב בסיפור. גם הוא בדומה לעדי ההגנה, אשר בעדותם אדון בהמשך, מנסה להתאים את גרסתו להגנה כי הנאשם לא היה עם הטלפון הנniej שלו ממשך התקופה ולכן טוען כי אינו יודע מי בדיק ענה לו.

17. מוחמד זעבי - הודיעתו מיום 26/12/15 בשעה 03:00 (ת/45, נ/15), כל עדותו הינה בגדר עדות שמוועה ואין בה כדי לשיע בhoeחת אשמת הנאשם.

18. אחמד זעבי, ראש מועצת בוסטהן אל מרג' מסרה הודיעתו מיום 7/1/16 (נ/15), גם בעדותו אין כדי לשיע לחיזוק ראיות התביעה כנגד הנאשם.

19. מהחוקר גבי דולב, אשר ריכז את החקירה בתיק, התרשםתי לטובה ונזכר שביצע עבדתו בצורה מקצועית ומהימנה.

כך גם התרשםתי **משוטר יעקב דסטה** (להלן: "השוטר דסטה"). במועד האירועערך דז"ח פעה (ביום 26/12/15 בשעה 02:12 (ת/24)) לפי הגיע לבית החולים לאחר שהתקבל דיווח על שני צעירים דקרים. בדו"ח נרשם כי עם הדקוק מוחמד זעבי אשר נזכר בגבו לא הצליח לתקשר לאחר שהיא בחדר הלם. עם מועadc הצליח לשוחח והוא סיפר לו כי "הוא ושני בני דודים שלו ישבו בבית שלו שהוא בשלבי בניה. תוך כדי החשוד בבדיקה בשם עבדי יוסף הגיע עם רכב מסווג מזדה לניטיס בצעע לבן עצר לידם עם סכין גדולה דבר אומם על הרכב שלו וברוח מהמקום...". השוטר דסטה הוסיף וציין כי בסיום האירוע הלה לבתו של הנאשם אף הוא לא היה בבית.

בהמשך ערך דז"ח פעה נוספת נסף (יום 26/12/15 בשעה 02:36 (ת/23) באשר לחיפוש שערכ בבתו של הנאשם במועד האירוע אולם הוא לא אותר.

עוד ציון במסגרת הדוח כי נגש לבתו של המודיע לעברו בוצע הירוי ומתואם שם תרמילים מפוזרים (אסף כ- 57 תרמילים) והבחן בפיגועות בקירות הבית, בחלאן ובמדרגות וברכב סובארו בחניה עם 6 פגיעות של ירי (ת/23). צורפו תמונות של הבית לעברו בוצע הירוי (ת/19).

השוטר דסטה חזר על העולה מהדוח במסגרת חקירותו בפניו ומצאתו כי ביצע עבודתו נאמנה ואין להטיל דופי במצביו. מאחר ואין מחלוקת באשר לכך שהמתלוננים נذקו ובוצע אירוע הירוי אין במצביו כדי לחזק את ראיות התביעה. העובדה כי מועadc מספר לו, בעודו בבית החולים, כי הנאשם הוא האשם, היה בה כדי לחזק את ראיות התביעה במידה והייתי מוצא אותן עלי אולם נוכח גרסתם המשתנה של עדי התביעה לאורך ההליך, אין בה ממשום ערך נוסף.

השוטר יוסי פוארטה, אשר ביקר במועד האירוע יחד עם השוטר דסטה בבתו של הנאשם ולאחר מכן בבתו של עבד ואסף מהזירה "כ- 57 תרמילים ורકوشטים של קליעים שנפלו בחצר הבית", צילם תמונות וגובה עדות ממירם במקום (ת/20, ת/21). גם במצביו כאמור לא מצאתו כל דופי והשוטר ביצע עבודתו נאמנה.

לסיכום ראיות התביעה

אין מחלוקת שהיתה קטטה בה וטלו חלק המתלוננים אף נפצעו במהלך מძקירות סכין, כפי שעולה מהתייעוד הרפואי והתמונות שהוגשו בעניינים (ת/40 - ת/43 ו- ת/14א). כמו כן, אין מחלוקת באשר לאירוע הירוי שבוצע לעבר ביתו של עבד.

לא מצאתו את עדי התביעה אמינים עלי, מרוב רצון להפليل את הנאשם, אשר אין מחלוקת באשר לסכוך רב בשנים בין משפחות הצדדים, סותרים את עצמו מעט לעת ולא רק איש את רעהו כי אם את עצמו עת גרסתם במשטרה לא توأم את עדותם בפני, אך גם תשוביותיהם במסגרת חקירתם הראשית שונות מלהעלו על ידם במסגרת חקירתם הנגדית. אף ב"כ המשימה צינה בסיכון **"בין המשפחות עצמן היה...איזה סכטוק עמוק, עתיק יומין אפשר לומר, היסטורי על אדמות...מטבע הדברים, יכול להיות שיש לזה קצת כדי להשליך על העדויות"**. במקורה זה בולט הרצון של שני הצדדים "להציג ולנפח" את שהוא, תוך הטלת האשמה אחד על כתפיו השני ועל סמך חומר הראות אשר הוצג בפני ובუיקר עדותם של עדי התביעה בפני, לא ניתן להסיק את אשר אירע באותו מועד אף אם לגבי תוכנות האירוע אין מחלוקת.

הצדדים היו חולקים באשר לסייע בשלה הגיעו לשלה בשעה כה מאוחרת, מה עשו בשלה עד להופעת הנאשם וסאלה, האם הנאשם קיליל ואיים אז ذكر או מיד ذكر. מה הסיבה בשלה החליט הנאשם לפגוע בהם, היכן אירע אירוע הדקירה מחוץ לשלה או ליד ביתו של עבד. שלושת המתלוננים העלו בפניו טענה מאוחרת, כי הנאשם הגיע לשלה (לא הייתה אחדות האם יצא מהרכב, נכנס לתוכה השלה, קיליל ואיים), עשה פניה פרסה ועצר לכיוון הבית של עבד. יתרון והסיבה לשינוי גרסתם היא כדי שעבד ומרים יוכל לחזק גרסתם באשר למה שאירע עת ראו כביכול את המעורבים ממורפסת ביהם.

כמו כן, אין מחלוקת שגם סאהר נפגע באותו היום, אולם מבחן הראיות לא הוכח בפניי אם נפגע במסגרת הקטטה המתוואר בכתב האישום או במהלך קטטה קודמת שהתרחשה בין הצדדים בהתאם לטענתו. על סמך חומר הראיות לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר כי סאהר נכח באותו אירוע עת אחד המתלוונים כלל לא ראה את חלקו, אחד טען כי רק דחפו אותו ואחד טען כי החליק, אולם אף אחד מהם לא ידע להסביר את החבלות הרציניות שנגרכמו לו (тиיעוד רפואי נ/9 ותמונה נ/10). יתרון והairoע הקודם לו טען סאהר, גרם להטלות הרוחות ולהמשכו כפי שמתואר בכתב האישום או שמא הוא נפגע במהלך הקטטה המתוואר בכתב האישום והחבלות שנגרכמו לו לא תואמות את "היתומות" המתלוונים בהקשר לכך.

אף ב"כ המשימה טענה במסגרת סיכוןה כי "**אין מחלוקת שהיא גם אירוע אליהם במהלך סהאר שהuid זה עד הגנה נפצע, יכול להיות שה אירוע קודם, יכול להיות שה אירוע, אנחנו לא יודעים**" טענה המשימה שוללת את האמון שבגרסת עדיה עת כל עדי התביעה טוענים כי נכון בדקה ונפגע שם. אם פצעיתו הייתה באירוע קודם, סביר להניח שנכח מצבו הבריאות לא היה מופיע עם הנאם לאירוע המאוחר כמתואר בכתב האישום. אם פצעיתו אירעה במהלך האירוע המתואר בכתב האישום, אז כיצד נגרמה? תיאור המתלוונים והיתומותם באשר לכך מהוועה עוד סיבה שלא ליתן אמון בגרסתם.

אף העובדה המתוואר בכתב האישום כי היה ירי לעבר ביתו של עבד אינה שנייה במחלוקת - הצדורים חדרו את הקירות, ניפצו חלונות וגרמו לנזק לרכבו של מועadc (ת/19). כמו כן נאספו מהזירה 57 תרמילים והוגשה חוות דעת אשר קובעת כי הצדורים נרו ככל הנראה מנשך מסווג עוזי (חוות הדעת הוגשה ת/38). כמו כן, אין מחלוקת של משפחה של סאהר רכב מסווג מאודה לאנטיס לבנה שמספרה 23-481-23, אשר נתפס וצולם (תמונה של ת/25) ואף בתוכו נמצאו שרידי ירי (חוות הדעת צורפה כ-ת/39), חרף זאת, אין בכלל אלה כדי לקשור את הנאם למעשה שכן מרים, העודה היחידה שנכחה בזירת הירי טענה תחילתה כי לא זיהתה את הנאם כי אם את הרכב ובשל איomy קודם لكن הסיקה כי הוא הירוה. בהמשך שינתה גרסתה וטענה כי ראתה את פניו בבירור ואף את החולצה שלבש. משכך לא מצאתי את גרסתה המאוחרת אמינה עלי' ואין בה לבדה כדי להוכיח מעל לכל ספק כי הנאם הוא הוא אשר ביצע את הירי. מאחר ולא נתתי אמון בעדי התביעה אין אפשרות אף להסיק זאת מהראיות הנسبתיות באשר לכך (ע"פ 13/6392 מדינת ישראל נ' מאיר קרייאף (ניתן ביום 14/7/6)).

העובדה שה�性ה מתאפיינת למורים ועבד כудים נטולי אינטראס "שאין להם סיכוי באופן עמוק עם המשפחה" אין לה על מה לסמן נוכחות המתלוונים אחיניו של עבד וכן הعلا מחלוקתו של עבד כי נטל חלק באירוע פלילי, וכך גם נוגד דודו של הנאם במסגרתו אף הוגש כנגדו כתב אישום, כפי שהובא לעיל.

כמו כן, ברכב בו נוגד הנאם במועד האירוע, כפי שנטען על ידי המשימה, לא נמצא דגימות A.N.D. שלו, כמו גם על בדלי הסיגריות שנבדקו, על אף שברכב נמצאו שרידי ירי. הרכב הנדון נתפס במועד האירוע ונלקח לבדיקת מעבדה ביולוגית. בהקשר לכך אזכיר המשימה את ע"פ 8962/12 נחמיאס נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31/8/16) ממנו עולה כי "**אין בהיעדר ממצאים פורנזיים הקשורים את המערער לזרת הרצח (פרט לטביעה נעל) כדי להשליך, בהכרח, על שאלת אשמתו. לבדיקה פורנזית משקל, אך מקום שנמצא ממצא חיובי. גם המצדדים בגישה לפיה יש מקרים שבהם עשויה להיות להיעדר ממצאים פורנזיים ממשמעות ראייתית מזקה,**

הדבר תלוי נסיבות. בעניינו, אין לומר כי להיעדר ממצא פורנזי חיובי יש משמעות מזקה, משום שהשודדים נקטו אמצעים להקשות על זיהויים, ובנוסף נתגלו ראיות הקשורות את המערער לזרת האירוע". נכון נסיבות המקירה דנא והתרשםותי מעדי הتبיעה וشكريهم, היעדר ממצא פורנזי יש כדי לסייע לנאים.

ראיות ההגנה

20. לא ליותר לצין, כי אף את גרסת הנאשם והריאות אשר הובאו מטעם ההגנה לא מצאתי אמינות עלי', עת ניכר כי העדים מנסים בכל מודע להתאים את עדותם לטענת האליבי אותה העלה הנאשם וכפי שניתן להבחן עדותם מותאמת לממצאים אשר מתגלים להם מעט לעת ומשתנה כל פעם מחדש. מחקרי התקשרות והaicונים אשר נעשו מעדים על כך, שחרף טענת הנאשם כי לא היה במועד האירוע באזורי כפר טמרה כי אם באום אל פחם ואף לא היה ברשותו מכשיר הטלפון שלו, הנאשם היה בכפר טמרה במועד האירוע ואף הטלפון היה ברשותו, כפי שיווא להן. אין ספק, כי גרסתה המאוחרת של האם לפיה הטלפון של הנאשם היה ברשותה והוא זו שנעשה עימם לאום אל פחם, נוצרה לאחר שנחשף בפניה חומר החוקרים במילואו, עת לא היה זכר לטענתה כאמור במסגרת חקירתה במשטרת ציצה היא רק במסגרת חקירתה בפני.

21. לא ליותר לצין כי אין בשקרי הנאשם ובגרסת ההגנה אותה לא מצאתי אמונה כאמור, כדי לחזק את ראיות הتبיעה - שكري נאים בaims לחזק ראיות מוצקות וקיימות אשר הוכחו על ידי הتبיעה ולא כאלה שאינם.

22. כידוע, הכרעה בשאלת האליבי תליה בנסיבות הקונקרטיות ובעוצמת הריאות מזה ומזה, כשמכל ספק נהנה כМОבן הנאשם. טענת אליבי מוצקה לכארה תביא את בית המשפט להרהר מחדש שאלה אם ראיות הتبיעה אכן מהימנות ואיთנות. מנגד אם ראיות הتبיעה איןן אייתנות די הצורך - לעתים לא יהיה כלל צורך להכריע בטענת האליבי (ע"פ 33/2011 משה קצב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11/11/10)). חרף קביעתי כאמור כי ראיות הتبיעה אין אייתנות, אדון ואנתח בכל זאת את ראיות ההגנה ואף אכריע בטענת האליבי, כדי להוכיח שלא העובדה שהנאשם עורר ספק באש灭תו מובילה לזכויו כי אם העובדה שהמашימה לא עמדה בנטול ההוכחה הנדרש ממנה וזה הסיבה בגין זה אזכה את הנאשם שכן כפי שיווא להן אף גרסת הנאשם וудיו שיקנית היא ולא מצאתי אמונה עלי'.

23. בעניין זה נקבע בע"פ 4117/06 **מקיטן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10/2/22) כי ניתן לדוחות טענת אליבי מן הטעם שבית המשפט אינו רוחש אמן לגרסת הנאשם "... דחייתה של טענת אליבי לא חייבת להתבוס על הטעם שהتبיעה הצליחה להוכיח בראיות פוזיטיביות את מופרכותה של הטענה, דהיינו כי הנאשם לא שחה במקומות עליו הצביע. טענה מסווג זה עשויה להיחות גם מן הטעם הפשט כי בית-המשפט אינו רוחש אמן לגרסתו של הנאשם, משמע לא עליה בידו לעורר ספק שהיא במקומות אחר בעת ביצוע העבירה..." (שם, בפסקה 33)

24. **הנאשם - עבד אלקאדר צעבי** - נחקר במשטרת 3 פעמים, כפי שיוובא להלן :

במסגרת חקירתו הראשונה, מיום 3/16/2013 ساعה 13:44 (ת/12 + דיסק ת/11) (להלן: "חקירה ראשונה"),
שבוע לאחר האירוע, נשאל הנאשם מדוע ברוח עד עכשו והשיב "**האמת לא ברוחתי, אני היתי אצל חבר שלי**"
שקיבלתמי טלפון שהמשטרה מחפשת אותו שמעתי שיש קטטה בכפר ואותם אנשים מהם בני דודים של אבי
שרמו לי בחימם הרבה נזק, כל פעם באים חמישה אחים ובני דודים ומתלוננים עלי ושולחים לי לעסוק
חיפושים המציב הזה מתמשך הרבה זמן וهم רוצים שאני אהיה עוצר שיתלכלך השם שלי בעסק. ואני לא
רציתי לתת להם להציג מה שהם רוצים ואני לא עבריין ולא מתאים לי כלל זה מה שהם
מחפשים לפגוע בשם שלי" (שורות 11-6).

כאשר נשאל מה טיב הסכוסר שלו עם עיסא השיב "**אין לי איתנו אף סכוסר רק עם הדודים שלו.** אני האמת גנדם
אין לי סכוסר אבל שנולדתי היה סכוסר על אדמותם הם ראו שאני מציליח והם רוצים להזיק לי ורוצים לנוקם بي
ככה...". בהמשך הוסיף שגם אין לו סכוסר עם מוחמד, מועאד או עבד (שורות 22-22). לדבריו הם התלוננו נגדו בעבר
והוא אף היה עוצר "**בגמל דודים שלהם לא בגמלם**" (שורות 23-23).

כאשר נשאל איפה הייתה במועד האירוע, בין התאריכים 15/12/2015 עד 26/12/2015 השיב "**זה היה ביום שלישי, אני**
קיבלתמי הودעה על זה בגמל זה לא הגעתו הביתה. אני היתי אצל חבר שלי, באה אחותי לבית של החבר אמרה
לי משטרת מחפשת אותו, יש קטטה בכפר כאילו אנשים של בני דודים של אבא שלי" (שורות 35-38).

כאשר נשאל מי זה החבר השיב "**חמודי יוסף. מאום אל פחם**" (שורות 40-39). כאשר נשאל ממתי היה אצלו השיב
"יצאתי מהבית בשעה 20:00 ביום שלישי תיאמננו שאני בא אליו, הוא חבר טוב...אחותי הייתה אצלנו, היא
נשואה בעין איבחרים הייתה אצל ההורים שלי ביום, בערב רצחה לצאת שם, אני אמרתי לה שאני הולן לחבר
שלוי באום אל פחם, בדרך אמרתי לה תקפיizi אותו לצומת, **שכחתי את הטלפון בבית אמרתי לה תקפיizi אותו**
לبيת של חבר שלי, כיוונתי אותה להגיע לבית של חמודי, הגעתה לשם בשעה שמונה וחצי שמונה ארבעים,
יצאתי מטמരה בשעה 20:00 הלכתني אליו ישבנו אצלו שתינו תה עישנו נרגילה, ראיינו טלביזיה...לא היה לי
טלפון, **בשעה 02:00-03:00** פתאום אותו צופר בחוץ חבר שלי הסתכל אמר לי מי זה שהיה על עבודיו. חבר
שלוי אמר לי מישחו שואל עליך. **אחותי הייתה למיטה**, אמרה לי משטרת מתקשרת אליך והטלפון שלך בבית,
אמרתי לה כן, שכחתי אותו...اما שלי התקשרה לאחותי, אלה, אמרה לה שיש משטרת והטלפון של עבודי
בבית ואני מתקשרת אליו והוא לא עונה. **יש קטטה אמרהאמא שלי, אני ישן ידעתי אלו האנשים עוד פעם**
מנסים לעצור אותו זה קרה בעבר 3 פעמים, זה לא פעם ראשונה, אני פחדתי להיכנס לכלא" (שורות 41-54)

לගרטתו, עד **יום ראשון בערב** היה אצל חמודי ולאחר מכן כל יום ישן במקום ציבורי אחר "**כי פחדתי להיכנס לכלא אני**
לא רגיל לזה". בהמשך הוסיף שישן בעירות. כאשר נשאל אם לא התקלח, לא אכל, לא שתה השיב "**אכלתי, לא רצחה**
לערב אנשים" (שורות 58-69). לדבריו לא דבר עם משפחתו במשך שבוע.

כאשר נשאל מה הקשר שלו לסתור השיב כי הוא בן דודה שלו. כאשר נשאל מתי ראה אותו השיב "**שבועיים לא ראיתי אותו. אבל בדברים בטלפון כל הזמן**" (שורות 131-132). כאשר נשאל מתי דבר אליו השיב "**לא זוכר**". לדבריו לא נהג ברכב של אח של סאהר (shoreot 137-138). הנאשם שב והכחיש שדקר את המתלוננים או ירה לעבר ביתו של עבד.

במסגרת **חקירה השנייה**, ביום 16/5 שעה 12:50 (ת/7 + DISK ת/6) (להלן: "**חקירה השנייה**") המשיך הנאשם להכחיש כל קשר לאיירע ושב וצין כי לא דבר עם מי מבני משפחתו במהלך התקופה בה ברוח מהמשטרה. כאשר נשאל איפה הבגדים שלבש ביום שישי כדי לבדוק אם אין עליהם דם השיב "**אתה חושב שאני יודע מה לבשתי. לך בביתת תבודוק את כל הבגדים...**" ושב וטعن כי רוצים לסרך אותם, לא אוהבים אותם בכלל שהוא מצליח. בהמשך הוסיף "**לך לבית של חמודி אתה רוצה לבדוק בגדים שלי...**" כאשר נשאל אם אשתו של חמודי כיבסה אותם השיב "**עוזוב אותך מנשים היתי אצל חבר שלי בבית. אתה רוצה ערבות ולסבר את כל העולם, אל תעשהسلطות**" (shoreot 62-64). הנאשם לא מפסיק לתקוף כאשר נשאל אודות הבגדים שלבש באותו היום וטען "**מה אתה רוצה מה הסיבה שלך? באמת עני... נמאנס לי מכל השקר הזה... אתה רוצה לדעת איפה, לא ידוע מה אתה מחפש, אני אמרתني את כל האמת אתה חוזר על שאלה מיליון פעמי אתה רוצה מחייבים שלי, אני רוצה ללכת לכלא עוזוב אותו זהה**" (shoreot 74-76).

כך גם בתללים הנאשם כאשר נשאל אם ראה את אשתו של חמודי חברו או שהיא הגיעה לו משהו ודיבר על רצח, על סכסקו, פגיעה בכבוד וכו'. לדבריו לא יצא מביתו של חמודי עד יום ראשון. כאשר נשאל אם נפגש עם מישחו בזמן שהוא אצל חמודי השיב "**לא. כשיצאתי בערב يوم ראשון בא מישחו לקח אותו שם**" (shoreot 101-100). זאת בשונה מגרסתו הראשונית כי ישן במקומות ציבוריים/עירות. הנאשם שב והכחיש שדיבר עם מישחו משפחתו ממועד האירע וטען כי היה בלי פלא.

במסגרת **חקירה השלישייה**, ביום 16/7 שעה 16:59 (ת/3א', DISK ת/3) (להלן: "**חקירה השלישייה**") עומת הנאשם עם העובדה כי דיבר עם אימו מהטלפון שלו שמספרו 053-8409963 (אין מחלוקת שזה מספר הטלפון של הנאשם) ביום שישי בלילה השיב "**לפניהם שמונה כן, אחרי שמונה בערב כי שכחתי את הטלפון בבית כשיצאתי**". כאשר נאמר לו כי לפט השיחות שלו עולה כי הוא התקשר לאימו מהמנוי שלו, בשעה 22:03 ביום שבת בבוקר, כאשר הוא באżor אום אל פחים, העלה מספר אפשרויות תמהות ולא הגיוןיות "**דיברתי איתה? לא ידוע על זה. אולי הטלפון לך אחواتי להביא לי אותה והיא התקשרה ממנו, אולי חיפשו אותה לחתת לי את הטלפון. היא לא ידועה איפה אני לא נתנה לי אותה**" (shoreot 14-17).

כאשר נאמר לו שלפי פלט השיחות שלו, היה בכפר טمراה לפחות עד השעה 02:00, המועד אחרי הירוי השיב "**אני לא היתי בטمراה הטלפון שלי נותר בטمراה שכחתי אותה**" (shoreot 31-30).

כאשר נשאל על סולטאן צועבי, שכנו ולקוח שלו, שדבריו התקשר אליו ביום שבת לשאול אותו אם המספרה פתוחה והוא השיב לו בחשוב ואף התקשר אליו בחזרה פעמיים, השיב כי הוא לא דבר אליו בכלל (shoreot 32-38). כאשר נאמר לו שעל פי פלט השיחות שלו הוא ניהל מספר רב של שיחות עם סאהר לפני איירע הדקירה ולאחריו, השיב כי לא דבר אליו. גם כאשר עומת עם העובדה כי בהתקבות בווטסאפ עם סאהר כתוב לו ביום שבת בשעה 04:59 שהוא עדין נמצא

בכפר הכהיש וטען כי לא כתב לו. האומנם ?

כאשר נשאל מדוע ניסה להתקשר לחברו חמודי מאמן אל פחם מספר פעמים ביום שישי אם בעצם היה איתנו משעה 21:00 השיב "לא דברתי אליו" (שורות 43-49). כאשר נאמר לו שעלה פי איקון הטלפון הוא הגיע לאום אל פחם רק בשעה 00:05 בבוקר שב וטען, כי היה כבר ביום שישי בשעה 03:20. כך גם הבהיר את העובדה כי היה בקשר עם אשתו למרות פلت השיחות שמעיד אחרת.

כאשר עומת עם העובדה שם הוא נמצא באותו יום אל פחם והטלפון נשאר אצל אימונו, אז מדוע היה צריכה להתקשר לטלפון שלו אם הוא לידה השיב "לא יודע". כאשר נאמר לו שאמו ניסתה להגן עליו ואמרה שניהלה שיחות מהטלפון שלו עם חמודי, כאשר הטלפון היה באותו יום אל פחם השיב "שאלת אותם אולי הם לקחו את הטלפון והלכו לאום אל פחם" (שורות 74-76).

כאשר נאמר לו שעלה פי פلت השיחות שוחח עם סאהר בשבת בצהרים ואף לדברי סאהר התקשר לשאול לשולמו בסביבות 00:20 לפנות בוקר, השיב כי לא היה לו טלפון, אולי המשפחה התקשרה או אולי "אחד לך את הטלפון לאום אל פחם". כאשר נאמר לו שאמו שלו אמרה שהטלפון היה בסלון מכובה השיב "אולי הזדקנה" (שורות 86-87). כאשר נאמר לו שלפי תכונות הוווטסאפ של סאהר בשעה 21:15 הנאם הודיע לו שהוא בכפר טمراה והוא הגיע מכך זהה היה לפני הדקירה השיב "לא היה לי פלפון יצאתי בשמונה מהבית". כאשר נאמר לו שאחרי הדקירה ניהל עם סאהר 11 שיחות השיב "לא דברתי אליו".

כאשר עומת עם העובדה כי אמו אומרת שיש לו מכשיר גלקסי זהב ואשתו אומרת גלקסי לבן הבהיר שהוא הטלפון שלו ולא נכון מה שאשתו אומרת.

במסגרת תיקירתו הראשית בפני הנאשם כי מספר הטלפון שהוא בדרך כלל משתמש בו הינו 309963-053 והואוסיף כי יש לו עוד מספר מכשירים. הנאשם שב ו חוזר על כך שביום שישי ה- 15/12/15 הגיע לכפר בסביבות "חמש וחצי שע", ישב ואכל ארוחת ערב אצל הוריו אשר גרם בקומת התחתונה והוא העליונה. בסביבות שמונה בערב ה策רף לאחותו הנשואה, עלא מהאגינה, אשר גרה באותו יום אל פחם והגיעה לביקור להורייה וביקש שתקפייז אותו לחברו באותו יום - "חמודי יוסף אגברייה. פחמאו". לדבריו קבע אותו שבוע קודם לכן כשהיה אצלו במספירה כשבא להסתפר. לדבריו תכנן שאחותו תקפייז אותו רק עד הכנסתה לאום אל פחם, אולם בדרך אשר התכוון להתקשרות לחברו שיגע לאסוף אותו מהצומת הבchein ששכח את הטלפון בביתו. משכך הקפיצה אותה עד לבית חברו, לשם הגיע בסביבות "שמונה וחצי עד מקסימום תשע" (עמ' 347 שורה 9).

ה הנאשם הוסיף וציין ראשונה, כי מיהר נראה כאשר הגיע הביתה מהעובדת בשישי וסאהר עיכב אותו מאחור והיה צריך למסור לו קרט לאחר שעשה אצלו טיפול הדמיה בשער. לדבריו הוא עבר את הטיפול ביום רביעי באותו שבוע בו איירע המקרה ולכן התקשר אליו ביום שישי שיגע לחתת את הקרט האנטיביוטי וכדי שיסביר לו איך משתמשים בו. הוא עיכב אותו מאוחר וכל פעם טען שהוא מגיע אולם לא הגיע, עד שבשיחה الأخيرة התרגם לעלו לטענתו. כאשר נשאל כמה

שיחות דברו אותו השיב " ארבע חמש שיחות בערך" (עמ' 346, שורה 33). לדבריו השיחה האחרונה לסאהר הייתה בשעה שמונה וארבעה דקות (עמ' 348, שורות 9-6). לדבריו הנאשם לאחר השיחה זו עם סאהר, לא הוא דבר עימו מאוחר ושכח את הטלפון (עמ' 348 שורות 18-16).

עוד טען במסגרת חקירתו ראשונה כי חמודי ابو רחל מטורען, קרוב משפחה מצד אימו, אסף אותו ביום ראשון מחברו באום אל פחם ואצלו נשאר עד למועד הסגرتו למשטרת. לדבריו רק ביום חמישי לאחר מכן התקשר לאביו והם סיימו שביום ראשון יסגור את עצמו ויחזר לעבודה וביקש מבאיו לשולח הودעה בקבוצה ללקוחותיו ביום שבת כי הוא חוזר ביום ראשון.

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם באשר לטיב היחסים בין לבני סאהר והשיב כי מלבד העובדה בני משפחה הם חברים טובים, בקשר טוב, מטיילים ביחד. הנאשם הודה כי ידע שהמשטרת מחפשת אותו כבר ביום שני, היום בו אחנותו הגיעו לבית חברו באום אל פחם.

כאשר עומת עם העולה מחקירה התקשרות שהוזאו לטלפון שלו (ת/4) לפיהם, חרב טענתו כי הטלפון לא היה ברשותו יצאנו ונכנסו ממנה שיחות רבות ואף נשלחו והתקבלו הודעות SMS לרבות במועד ביצוע העבירה, בלילה שבין התאריכים 25-26/12/15. כאשר נשאל הנאשם אודות השיחה שבוצעה עם דודו היותם בשעה 04:45:00 משך 25 דקות השיב "הוא מדבר איתי?" וכן כאשר נשאל אודות השיחות הנכנסות מהטלפון של אימנו בשעה 02:07:20 ו-02:53:02 למשך 43 דקות ו- 11 שניות ובהמשך שיחה יוצאה לאימנו ושוב שיחה נכנסת מאימנו השיב, כי מיום ישישיiza מהבית עד שחזר, לא היה עם הטלפון (עמ' 376 שורות 31-30) והואוסיף בהמשך כי אינו יודע מי ניהל שיחות מהטלפון שלו.

כך גם כאשר נשאל אודות שיחה נכנסת מਆתו בשעה 03:33:07 למשך 32 דקות ועוד כ- 17 ניסיונות לחוגג גם שיחות מיום שבת בצהרים כאשר אחת מהן למשך 03:52 דקות, שב וטען באופן מיתם ותמהה כי הטלפון לא היה ברשותו.

כאשר עומת עם העובדה שם כולם ידעו שהוא לא עם הטלפון, מה הסיבה שבכל זאת התקשרו אליו, מה שגם שחקלים העידו כי הטלפון היה על השולחן בבית הוריו ואף כבוי, שב וטען כי הטלפון לא היה איתה.

עוד עומת עם העובדה כי בהתאם לחווות דעת המומחה (ת/49), בעמ' 10, עולה כי משעה 03:53 עשה את דרכו לכיוון אום אל פחם, טען הנאשם כי בשעה שמונה יצא מכיוון טמרה (עמ' 379, שורות 12-4).

כאשר נשאל על כך שיש שיחות יוצאות לסאהר בשעה 02:18 השיב "אבל לא היה לי פלא". כאשר נאמר לו שסאהר אמר שהוא דבר אותו וכך גם סולטאן למשטרת, לא ידע מה לומר וטען "את רוצה, את רוצה,..." (עמ' 383 שורות 14-19). כאשר נאמר לו כי מזוזה שהטלפון לא אצלו וכולם מתקשרים אליו - אימנו, אשתו, סאהר, היותם אחיו השיב באופן תמהה "כן" (עמ' 383, שורות 20-23).

כאשר נשאל אודות 4 השיחות אחת כניסה ושלוש יציאות מהטלפון של אשתו לטלפון שלו ביום שבת ה- 11/26 בין השעה 12:00 ל- 13:00 שב וטען כי **"טלפון ביום, ביום זהה שאלת שואלה על השעות לא היה איתני".** אם היא ניהלה שיחה לטלפון שלי, למשפחה, עם מי, את צריכה לשאול אותה, אני איתני מה שקרה איתני ומה שהיא אני הסברתי לך" (עמ' 385, שורות 17-26). בהמשך מעלה אפשרות תמורה ביחס נוכח העובדה שהוא והוריו גרים אחד מעל השני **"אולי אשתי התקשרה לטלפון, אני אף שכחתי את הטלפון כבוד השופט, אצל ההורים, היא התקשרה, אולי ענו לה ההורים, היא דאגה לבעה, בגלל שהמשטרה הגיעו לבית, התחלנו להתקשר זהה, זה העניין"** (עמ' 386 שורות 7-9).

כאשר נשאל הנאשם מודיע אם יש לו טענת אליבי שלא היה באזור באותו יום מיד ובמקום זאת ברוח משך שבוע, השיב כי הוא חש שיעצמו אותו כפי שעשו בעבר.

עוד נשאל באשר לעובדה כי נעשה ניסיון להתקשרות לטלפון של חמודי 4 פעמים מהטלפון שלו בשעות 03:31:51, 03:32:19, 03:33:48, 03:30:31 - כאשר לדברי הנאשם הוא כבר אצל חמודי משמונה הערב. האומנם?

כפי שציינתי לעיל, במסגרת חקירותו בפני, סיפר הנאשם לרשותה אודות הטיפול שעבר סאהר במספרתו יומיים קודם האירוע. כאשר נשאל בחקירותו במשטרת (ת/12) אודות הקשר שלו עם סאהר ונשאל מתי ראה אותו לאחרונה השיב כי לא ראה אותו בשבועיים ולא זכר למספר אודות הטיפול שעבר אצליו יומיים קודם לאירוע והCRM לו נזקק סאהר. מוחרם הוא שמעל שנה אחרי צץ לו סיפור זה, דבר אשר לא עלה במסגרת חקירותו בסמוך לאירוע. לטענתו, הסיבה בשלה לא אמר זאת לחוקר הינה כי לא נשאל על כך.

כאשר עומת הנאשם בחקירותו עם העובדה כי חרף טענות עדי הגנה כי הטלפון שנפתחו ממנו בוצעו השיחות, הטלפון ממנו בוצעו השיחות לא נמצא עד כה, עת מסpter הברזל (IMI) של הפלא שנפתח אין תואם את מסpter הברזל של הפלא ממנו בוצעו השיחות (עמ' 405). ב"כ הנאשם יותר על חקירת מומחה לסלולר ועל המומחה מחשב. לטענת המאשימה על הקופסה הריקה שנפתחה בביתו של הנאשם (ת/52) מופיע מסpter הברזל הנכון, ממנו נעשו השיחות בהתאם לפולט התקשרות. זאת אומרת שיש טלפון כזה והוא מצוי בחזקת הנאשם. כאשר נשאל הנאשם אודות הקופסה הריקה שנמצאה בMagnitude בחדר השינה שלהם עם מסpter ברזל תואם למסpter הברזל ממנו נעשו השיחות האמיתיות ענה תשובה מתחמקות ולא קשורות.

לא למיותר לציין, כי המאשימה בסיכון מאשרת כי מהסיט שנפתח, לגבי קיימת חוות דעת שהיה תקין, נעשו שיחות הטלפון חרף זאת הדגישה כי מכשיר הטלפון עצמו לא אותר. באשר לכך טענה המאשימה בסיכון כי **"העובדת שהטלפון, הראייה האובייקטיבית היחידה שיכלה לתמוך בגרסאות מסוימות מעולם לא נמצא בביתו, המקום שבו הם טוענים שהוא אמור להיות זה רק מחזק את מהימנות עדי ה התביעה".** לעניין זה אצין כי אין בכך כדי לחזק את ראיות התביעה אשר אין כי שציינתי לעול, כי אם לחזק את התרשומות מגรสת הגנה השיקנית ובכלל זה מהנאשם עצמו. צודקת המאשימה כי הקשיים שהערימה המשפחה בחיפוש הטלפון והסיטים כפי שעולה מדו"ח הפעולה אשר הוגש וסומן ת/26, משליכה על אמינותם גרסתם ועל כך שיש להם להסתיר שכן כפי שטענה **"טלפון פיזי יש הרבה יותר מה להסתיר...".**

כפי שניתן להיווכח טענת האלibi אותה העלה הנאשם אין לקבלה, הממצאים והעובדות מעידים אחרת. הטלפון אונן בכפר במועד האירוע והנואם אכן נסע לבית חברו באומ אל פחם אולם לא בשעה הנטענת על ידו.

טענת הנאשם כי ברוח מהמשטרה בಗל שחשש שייעצר אין לה על מה לסמוך ביחיד נוכח טענת האלibi אותה הוא מעלה שם היה בה שמצוות האמת לא היה לו ממה לחושש מפני המשטרה.

כפי שיווא בהמשך, אמו של הנאשם שינתה גרסתה מעט לעת וניסתה להתאים למחקרי התקשרות והגדרה לטעון בפני ראשונה כי היא זו שנסעה עם הטלפון לאום אל פחם.

25. סאהר זועבי (להלן: "סאהר") נחקר במשטרת 4 פעמים -

ביום 26/12/15 בשעה 17:30 נסעו מספר שוטרים לבתו של סאהר, דפקו בדלת, אמו פתחה ומסרה שהוא בחדר. לדברי השוטר משה דהן הוא ניגש לחדר והבחן בסאהר שוכב במיטה. לאחר שהעיר אותו והזדהה כשוטר כתוב בדו"ח הפעולה - "הבחןתי בסאהר על פניו בחቤות באך ומעל הגבה השמאלית כאשר הוא דים מאפו ומחבות והמשפחה שלו חבשה אותו וטיפלה בו כמו כן מסר שיש לו חבלה בברך ברגל ימין ובגב, שאלתי אותו מה קרה לו והוא אמר שהיתה קטטה בלילה". לדברי סאהר לא הלק לבית החולים מאחר והעדיף להישאר בבית ושאימו לטפל בו (ת/29).

בחקירה מיום 26/12/15 בשעה 18:33 (ת/57) סיפר סאהר כי החבלות בפניו הינן כתוצאה ממכות שקיבל משלושה ערים בכפר בלילה. לדבוריו "היתי בבית עם המשפחה בערך בשעה 22:00 בלילה הלכתית ברגל לחנות בכפר וקניתי סיגריות זאת חנوت באמצע הכפר לא זכר את השם ובדרך חזרה הלכתית לבית קליה لكنנות גרעינים כשירדתי חזרה עמדו שלושה אנשים בכביש בלי אותו ועצרו אותו וניסו לתקוף אותו ואני תפשתי אחד והשני נתן לי מכח מאחורה ואני ירדתי על הריצפה והם המשיכו להרבעיך לי כשאני על הריצפה עם רגליים ומקלות ואיבדתי את ההכרה ואחר כך בא שכן לא יודע מי זה ואמר להם ברחו והלכתי הביתה".

כאשר נשאל מי האנשים שתקפו אותו והאם הוא מכיר אותם השיב "לא...ראיתי כן אבל לא מכיר אותם הם קטנים" **בגיל 20-25 שנים**" (שורות 23-20). לדבוריו גם קיללו אותו. כאשר נשאל אם יזהה אותם, השיב בחויב. כאשר נשאל אם הוא מסוכך עם משווה השיב "לא שום דבר אני בית ועובדת". כאשר נשאל באיזה שעה נתקל בהם השיב "בשעה 20:00 בערך". לדבריו זה היה "בקצה הכפר בחושך לכיוון העיר".

לדבריו חזר הביתה ועלה למיטה כדי שאמו לא תיבהל. לטעنته, לא הלק לבית החולים "רציתי לлечת אבל לא יכולתי לgom מהתאבים". כאשר נשאל האם לא נראה לו מוזר שאחורי כל זה לא הלק לבית החולים השיב "כן אבל לא רציתי לлечת שלא יגידו מה קרה בבית ויכנסו לפקח".

כאשר נשאל אם הוא מכיר את הנאשם השיב "הוא בן דוד שלי אין קשר כל כך רק מסתפר אצלו פה בעפולה". כאשר נשאל מתי ראה אותו בפעם האחרונה השיב "לפני שבוע אליו כשהסתפרתי אליו" וכאשר נשאל מתי דברו אליו עם אחרונה השיב "לפני יומיים, אני חשב...על הדמיית שיער שעשייתי". לדבריו אטמול והיום לא ראה אותו. כפי שנית להבחן סאיה טוען כי אין קשר בין הנאשם לדבוריו ראה אותו שבוע קודם לכן כאשר הסתפר, כאשר בהתאם לגרסת הנאשם כפי שהובאה לעיל, 3 ימים קודם לכן, ביום רביעי עשה אצלו הדמיית שיער. תמורה בעני השוני בגרסאותיהם, אשר לפרט כל כך לא מהותי וסתירות אלה מוכיחות את התרשומתי באשר למימונם.

כאשר נשאל אם הוא מכיר את יעסא השיב "אני מכיר אותו מהכפר אין קשר ואין כלום". כאשר נשאל אם הוא מכיר את מוסעאד השיב "אני מכיר את השם כן זה הוא נתן לי מכח בראש השם שלו מוכר לא ידעת את השם". כאשר נאמר לו שהוא בעצם כן יודע מי נתן לו מכח השיב "ראיתי אותו בפנים כן עכשו השם מוכר גם". כאשר נשאל אם יש לו סכוסר עימו השיב בשלילה. כאשר נשאל אם הוא מכיר את מוחמד השיב "מכיר את אבא שלו". כפי שנית להתרשם, גם כאשר מועלם שמות המתלוונים, אשר בהמשך טוען כי תקפו אותו, חוץ ממועדן לא מיחס דבר לעיסא ומוחמד.

כאשר נשאלஇזה רכב יש לו השיב, כי אין לו אבל לאח שלו מהאר יש מזדה בצבע לבן. כאשר נשאל אם הוא נהג בו לפעמים השיב "לא אף פעם" והוסיף "אולי מזמן לא בזמן הקרוב אבל". כאשר נשאל אם אטמול היה עם הרכבת זהה השיב בשלילה.

כאשר הוטח בפניו כי הוא והנאים הגיעו ברכב של אחיו ליד השילד של מועאד ושם היכו ודקרו אותם טען שהכל שקר. כאשר נשאל כיצד הוא מסביר את מה שאירע להם השיב "לא יודע אולי אחורי שתקפו אותו מישחו תקף אותם". כאשר נשאל אם בעצם הוא אומר שהם תקפו אותו השיב "כן ברחוב שעצרו אותו" וזאת חרף העובדה כי לא ידע לפני כן לומר מי תקף אותו. בהמשך הוסיף "אני מכיר את הפנים אבל לא יודע את השמות...אני יודע הם דומים למשפחה פשוט לא ידעת את השם" (שורות 101-108).

בחקירה מיום 15/12/2014 שעה 14:20(ת/58) עומת עם העובדה שבראשית חקירתו הקודמת טען כי אינו יודע מי תקף אותו, השיב "לא אמרתי ככה. אמרתי שהראשון שתקף אותו מועאד عبدالלה זועבי". מטמרה. הוא קרוב משפחה מצד אמא אבל אין קשר. והחברים שלו, מוסא عليאן, عبدالرحمן בן عبدالקרים ומוחמד עדنان ואז נפלתי ואיבדתי הכרה. הם היכו אותו עם מקל ועם הרגליים שלהם. ואני חשב גם עם סcin השריטה שיש לי במצב זה בגל סcin עשו לי".

כאשר נשאל מדוע תקפו אותו שב טען, כי אינו יודע ואין לו סכוסר אותם. כאשר נשאל אז איך הם נדרקו השיב באופן תמהו "אולי אחד בשני שרצו לדקור אותו, אני זכר ממשהו מהם רצה לתת לי מכח עם ברזל או סcin, אני חשב סcin כי היה חושך, אני התכוופתי ואחד מהם שהוא מאחוריו קיבל את הדקירה". כאשר נשאל איך זה שהצליח לחמוך מדקירה אם ארבעה אנשים מחזקים אותו ותקופים אותו, השיב "לא מחזיקם אותו היו נתונים לי אגרופים. אחרי זה שנפלתי הם התנפלו עליו".

כאשר נשאל שוב מודיע לא הילך לבית חולים השיב "נכנסתי למיטה וישנתי לא ידעת מה עשית".

בחקירה מיום 5/1/16 בשעה 9:36 (ת/59) נשאל האם ביום האירוע דבר עם הנאשם השיב "**לא חשב**". כאשר נשאל האם הנאשם נהג פעם ברכבת של אחיו השיב "**בערב היה לי האוטו החזרתי לבית, אני לא הייתי בריב עם האוטו. עבורי אף פעם לא נהג ברכבת של מאהר**". כאשר נשאל אם הנאשם נסע אליו ברכבת כנוסע השיב "**אני לא חשב כי יש לו אותו משלו. זה אותו של אחיו, אני לוקח את הרכב של מאהר כי הרכב שלי תקוע. אני החזרתי את אותו שעתיים לפני האירוע כשהייתי בעפולה**". בняוגן לגורסתו הקודמת, מודה סאהר כי במועד האירוע נהג ברכבת. עוד עובדה תמורה אשר מחזקת את התרשםותי באשר למהימנותו.

בחקירה מיום 7/1/16 בשעה 13:46 (ת/5) סיפר כי נפגש עם הנאשם פעמי אחראונה לפני שבועיים כשהשתפר אצלו בעפולה. כאשר נשאל אם דיבר איתו לאחר אירוע הדקירה השיב "**לא, למה לדבר איתו. אני הייתי במצב קשה אתה שואל אם דיברתי עם מישחו**". לדבריו הטלפון שלו היה אליו. בהמשך ציין "**טלפון שלי אבל לא דיברתי אותו, אם דיברתי אותו זה על הדמיה בשיעור כי אני צריך לחזור על הדמיה**. אין על מה לדבר אליו **חוץ מזה רוב השיחות זה על עבודה. אני עושה גם טיפול פנים אצל תמיד אני מתקשר אליו**". כפי שניתן להבחן שוב מנסה סאהר להרחיק את עצמו מה הנאשם ולתאר קשר עבודה, בשונה מגרסת הנאשם.

כאשר הوطח בפניו כי דיבר עם עבורי בשעות אלה (ת/8) "**18:45, 19:06, 19:41, 19:28, 19:41, 19:53, 19:41, 19:07, 20:14, 20:12, 21:12, 02:18, 02:20, 02:29, 02:35, 02:30, 13:31, 13:39**" השיב "**ביום שישי דיברתי עם עבורי אבל ביום שבת לא דיברתי אותו. אני לא זוכר כלום מאז יום שישי אם אתה רואה לפי השיחות שדיברתי, אז אין מה לעשות. הוא הספר שלי. כל שבועיים הוא מתקשר אליו על זה קבוע TOUR. הוא בן דוד שלי אני מדבר אליו, אתה יכול לראות שאני מדבר אליו כמעט כל יום**". כאשר נאמר "**אתה פצע ובעsha 02:30** אתה לא מדבר אליו על תשלום או על מסורת, נכון" השיב "**אני הייתי בಮיטה כמעט מטה דיברתי עם הרבה אנשים, הייתי מחליף תחבות מהאף. אני יכול להיות שאמרתי שאני פצע**". כאשר נשאל אם אמר לנאים מי פצע אותה השיב "**לא זוכר**".

לאחר מכן תשובהתו הינה מתחמקות ולא קשורות וכשהר שאל אם הוא זוכר שדיבר אותו הרבה פעמים אחרי הפגיעה שלו השיב "**אני זוכר שדיברתי אותו, אבל אני לא זוכר על מה, אם הוא שמע שנפצעתי אז הוא התקשר אליו. בטח בכפר אמרו לכל האנשים...**".

במסגרת חקירתו נתבקש סאהר ל"פתח" את מכשיר הפלא שלו ולהראות לחוקר את ההתקבות שלו עם הנאשם. סאהר מראה לו את ההתקבות ומתרגם לו אותה כך - "**אני שואל את עבורי איפה אתה עונה לי 'אני מגיע' וזה היה בשעה 21:14 ביום 15/12. עבורי אומר לי 'יאלה לך הרבה זמן' אבל אני לא ראייתי אותו אחר כך לא עניתו לו. אתה רואה**". כאשר נשאל מה הוא כותב לנאים ביום 15/12/15 בשעה 04:59 השיב "**עובד כתוב לי שהוא בכפר**" קרי בכפר טמרה (ת/30, ת/31, ת/2). רק בתשובותיו כאמור של סאהר ובועל מהתקבות בין בנין הנאים יש כדי לדוחות את טענת האלibi אותה העלה הנאשם, לפיה משמונה בערב ביום שישי היה מחוץ לכפר.

כפי שניתן להבוחין, גרסתו של סאהר במשטרת אשר נפרשה על פני 4 חקירות, מלאה בסתיירות - תחילת טען כי שלושה תקפו אותו אך אינו יודע את שמו, לאחר מכן טען לארכבה וכבר זכר את שמו. תחילת טען כי לא דבר ולא ראה את הנאשם במועד האירוע, לאחר מכן כאשר הוטחו בפני השעות והתאריכים ששוחח עימיו הודה כי דבר אותו גם לאחר פציעתו. כמו כן, הצלום מסך של ההודעות בפלא שלו מחלישות את טענת האלibi לפיה לא היה בכפר במועד האירוע. תחילת טען כי לא נהג ברכב של אחיו אף פעם ולאחר מכן מודה כי במועד האירוע נהג בו אולם החזר אותו לאחיו שעתים לפני האירוע עצמו.

במסגרת חקירתו בפניו טען, כי הוא לא פגש את הנאשם במועד האירוע يوم שישי והוא סיפר טיעון חדש "לא פגשתי אותו, דיברתי אליו רק על הקرم אחרי השער...".

לדבריו ביום שישי בסביבות אחת עשרה בלילה יצא לקנות גרעינים (עמ' 457, שורה 10). בדרך לשם סייר כי נתקל בארבעה אנשים עומדים על הכביש - שלושת המתלוננים ועובד. לדבריו ישר התחלו להרביץ לו "**בלי שום סיבה**". לדבריו **"התחל אבו רחמאן ומעead בהתחלה על הראש, אחר כך כשירדתי על הרצפה כולם התנפלו עליו"** (עמ' 457 שורות 31-30). לדבריו גם כאשר הוא נפל על הרצפה הם המשיכו. לדבריו עבד גם היכה אותו עם מקל בראשו. כאשר נשאל כיצד הסתיים האירוע השיב **"הסתיים שבא אחד השכנים והעיר אותו תקום..."** שמו של השכן הוא צועבי מאגד לטענותו. לדבריו הוא הרים אותו והלך אליו עד חצי הדרך עד שאמור לו שהוא לא רוצה להסתbern.

סאהר אף סותר את עצמו באשר לשעת האירוע עת טען בחקירתו בפניו כי היה בסביבות השעה 00:00 ואילו במסגרת חקירתו במשטרה טען שיצא מביתו בשעה 22:00 ותקיפתו הייתה בשעה 23:00 בערך.

בחקירתו הנגדית אישר סאהר, את שהכחיש קודם לכן, כי הוא והנאשם חברים טובים. עוד הוסיף כי 50 מטר מהבית של עבד התנפלו עליו המתלוננים בלי שום סיבה.שוב חזר על כך כי ארבעה אנשים היכו אותו עד שאיבד הכרה. לדבריו כל הזמן זהה היה לבד. כאשר עומת עם העובדה שבחקירתו במשטרה אמר שתקפו אותו 3 אנשים השיב **"לא דיקתי בגל איך שמצב שלי היה...היה במצב ממש לא טוב"** (עמ' 467, שורות 18-20).

בחקירתו אף עומת עם העובדה שבחקירתו הראשונה טען כי הוא לא מכיר את התוקפים ושהם קתנים ממנו בגיל והшиб **"זה בחקירה הראשונה"**.

בהמשך נאמר לו מודיע היסטור את הקשר שלו עם הנאשם, אם בעצם הוא הקורבן, הוא זה שהותקף, השיב שוב באופן תמהה **"אין קשר כל כך"** וזאת חרף טענותו בראשית חקירתו כי הם משפחה בקשר טוב. בהמשך הוסיף **"נסענו ביחד בלי האישה, זה יכולו يعني חברים לא כל יום אנחנו יוצאים, זה פעם בחודש"** (עמ' 469 שורות 1-2).

כאשר נאמר לו כי החוקר צילם את מסך הטלפון שלו שמעיד על השיחות עם הנאשם ביום שישי במועד האירוע (ת/30), אישר זאת ובהמשך אומר **"זה לא זכור לי שאני התקשרתי"**. כאשר נאמר לו שזה מהטלפון שלו השיב **"בסדרא, הטלפון שלי אולי בטעות אני שמתי את זה"**. כאשר נשאל על הودעת הווטסאפ שצולמה מהטלפון שלו האם גם היא

לא נעשתה השיב "**אני לא זוכר**" (עמ' 477). כאשר נאמר לו שהוא מזכיר את זה לחוקר השיב "**אני...**" ואז השיב "**כן**". לפעת טוען סאהר בהקשר זה באופן מיתם ותמונה "**אני התכוונתי למספר של עבodi, מי כתוב אני לא יודע**".

כפי שניתן להתרשם, גרסתו של סאהר אינה אמינה בלשון המועטה, עת משנה גרסאותיו במהלך חקירותיו השונות ומנסה להתאים גרסתו לגורסת הנאשם וудוי ההגנה האחרים ושכך אינו ניתן לנתקן בעד זה.

26. **מוחמד אגבאריה** (להלן: "חמודי"), חברו של הנאשם מאום אל פחם מעיד בהודעתו מיום 5/16 (ת/54), כי הנאשם היה אצלו ביום שבת וטען "**הוא נשאר אצל כל השבת רק ביום ראשון אחורי הצהרים הוא הלך, והוא בא אליו מאוחר באותו יום שישי בשעה 21:30 ונשאר אצל לשבת**" (עמ' 2, שורות 19-20). בהמשך הוסיף כי הנאשם הגיע אליו בסביבות 21:00, 21:30, 22:00 "אחרי המהדורה של חדשות של يوم שישי. אני מסתכל תמיד בחדשות ערוץ 2 ערוץ 10". עוד טען כי ביום שישי, מאוחר בלילה מהה צפוף מחוץ לביתו והנפטר ירד לרכב. לדבריו עזב את ביתו ביום ראשון.

בחקירהו בפני טען, כי הנאשם היה חבר שלו והספר שלו. שוב סיפר כי הנאשם הגיע אליו ביום שישי "בנסיבות השעה תשע, תשע וחצי" (עמ' 429, שורות 16-17) ובנסיבות אחת וחצי שנות הגיע לבתו לומר לו שהמשטרה מחפשת אותו. לדבריו לנפטר לא היה טלפון והוא התקשר מטלפון שלו. עוד טען כי במשך הלילה לא דיבר הנאשם בטלפון, רק ביום שבת דבר בטלפון. הוא נשאר אצלו עד יום ראשון וטען כי הוא עזב בשעות אחר הצהרים (עמ' 437, 21-22).

כאשר נאמר לו כי על פי מחקרי התקורת הנאשם התקשר לטלפון שלו 3 פעמים ביום שבת לפני בוקר בשעה 03:31:54 - 03:32:19 ו- 03:48, שיחות נוכנות ללא מענה, כאשר לא הייתה אף שיחה קודמת אליו לפני האירוע אשר למועד ההגעה, השיב כי למחרת היום ראה שאכן היו שיחות נוכנות לפחות לפני שהוא הגיע אליו אבל הוא ישן. כאשר נשאל כיצד הוא מסביר את זה שהטלפון של הנאשם מתקשר אליו בשלוש לפני שהוא הגיע אליו השיב "אבל אני לא יודע איך התקשר, אני זכר שאחרי يوم שקמתי מהשינה, אפילו הסתכלתי בטלפון ראייתי שיש שתיים או שלוש שיחות שלא נגענו מטלפון של עבידי, ואני שאלתי אותו מה, מי התקשר, הוא אמר שבעקבות האירוע הטלפון שלו נשאר שם, והם מחפשים אותו".

27. **עלא זובי מחהג'נה** (להלן: "עלא"), אחותו של הנאשם, סיפרה בהודעתה מיום 4/16 (ת/55) כי ביום שישי הימי אצל ההורים שלי בטמרה, בשעה **20:00 בערך רציתי לлечת הביתה בא את של עבידי** אמר לי שהוא רוצה לבוא אותי לлечת לחברים שלו באום אל פחם, אז הוא בא אותי נסעתו איתה אני והוא הוא בא אותי ירד אצל חברים שלו באום אל פחם" (שורות 7-4). כאשר נשאלה מי החבר שלו הייתה באופן תמורה, נוכח מכלול העדויות בתיק "**לא יודעת את השם שלו בדיקוק. אני הורדתי אותו ולהלכתי הביתה**". כאשר נשאלה באיזו שעה הורידה אותו באום אל פחם השיבה "**בשעה 20:30 בערך תשע בערב**" (שורות 10-11). בהמשך טענה כי לא הייתה בקשר עם הנאשם "כשהוא היה אותי לא היה הטלפון שלו שכח אותו בבית, אז לא היה לי קשר איתה כל - כן. רק אני בחצחות הלילה התקשרה אליו אמא כשהייתי ישנה אמרה לי שהמשטרה באהה וצריכים את עבידי וזה מה שהיא. אני נסעתה ברכבת איפה שירד עבידי וקרأتي שם והוא יצא מ אצל חבר שלו הוא שאל למה אתה באהה בחצחות הלילה, אמרתי אמא התקשרה והמשטרה רוצה אותה, אז הוא

פחד ואמר אמר כל פעם אני צריך לлечת למשטרה ? הוא פחד ממש בגלל שאין לו קשר לזה... " (שורות 23-27).

עלא נחקרה שוב באותו היום בשעה 15:07 (ת/56) וכאשר נשאלה כיצד היא קראה לאחיה הנאשם כאשר הגיעו לביתם השבוי השיבה "צפרתי ברכב". כאשר נשאלה אם היא בטוחה שזה היה בשעה 00:00 השיבה "בחצות הלילה, לא ב-

12 אולי את חצי שתים בערך" (שורות 11-12).

במסגרת חקירתה בפני חזרה על גרסתה כאמור בפני והוסיפה כי היא לא מכירה את חמודי למרות שhammad'i בעדותו אמר שמכיר את כל המשפחה ההורים, האחים (עמ' 434, שורות 15-16, עמ' 447 שורות 10-11). עוד טענה כי אמרה לאמה כי הורידה את הנאשם בבית חברו חמודי (עמ' 452, שורות 6-3). טענתה כאמור סותרת את דבריה במשטרה כי אינה יודעת את שמו של החבר של הנאשם.

יוסף חזעבי - אביו של הנאשם (להלן: "יוסף") סיפר בחקירה מיום 16/1/4 שעיה 14:42 (ת/60) כי יядיו היו אצליו ביום שישי בערב, הנאשם חזר הביתה בשעה שש, הבן מוחמד עבד ולא היה והבט על הגעה לביקור בלבדה. לדבריו אחרי שהתקלח הנאשם ירד לביתם וישב איתם עד שמונה בערב בערך אז בשעה שמונה "אתותנו אלה רצתה לлечת הביתה הוא אמר לי אבא אני הולך איתך ואני לא צריך את הרכב שלי אולי תזדקקו לו מה שידעת זה שהוא הולך לבקר חברים שלו ידעת זה ממנה" (שורות 54-55).

כאשר נשאל מתי חזר השיב "לא חזר. אני האמת הלכתני לשון אחר כך כמעט בשעה 2100 והתעוררתי לדפיקות על הדלת של שוטרים בשעה 0200 בערך אחרי חצות והשוטרים חיפשו את עבורי שאלתי אותם מה קרה וهم אמרו שהוא השתתף בקטטה בכפר לא רצוי להגיד לי עם מי".

לדבריו אחרי שהשוטרים הילכו, קרי בשתיים בלילה, רצתה להתקשר לנאשם אבל אשתו אמרה לו שהוא שכח את הטלפון אצלם בבית. אז אשתו התקשרה לעלה ואמרה לה שתתאר את הנאשם ועלה אמרה לה שהיא הורידה אותו אצל חברים שלו. עוד סיפר כי אשתו סיפרה כי עלה הלכה לחבריהם שלו "ואמרה להם שיגידו לעבורי שמחפשים אותו משטרת".

במסגרת חקירתו הראשית סתר יוסף את דבריו במשטרה וטען כי המשטרה הגיע בפעם הראשונה לביתם "בנסיבות השעה שתים עשרה, או שטים עשרה ומשהו...דפקו על הדלת, ואמרו איפה עבורי...אמרנו שעבודינו נמצא אצל החבר שלו בעין איבריהם...באותם אל פאתם". בהמשך טען כי המשטרה חזרה "בנסיבות השעה שתים, שתים וחצי...השאירו לו הזמנה...לחקירה" (עמ' 483, שורות 18-13). בנגדו לדבריו בחקירה במשטרה לפיהם נרדם בתשע בערב והמשטרה הגיע לבתו פעם אחת, טוען הוא בפני כי המשטרה הגיעו פעמיים.

לדבריו אף אחד מהמשפחה לא דיבר עם הנאשם, הוא שכח את הטלפון "רק אנחנו יודעים שהוא נמצא אצל חבר שלו...אפילו לא ידעת מי החבר. רק אחר כך בשלב מאוחר יותר". כאשר נשאל אם הטלפון של הנאשם היה כבוי השיב "...טלפון היה דלוק, אני למשל השתמשתי בו...רק מסיבה אחת...התקשרתי לאח שלי", הכוונה לאחיו

היותם זועבי. לדבריו התקשר אליו בסביבות השעה 22:00, התייעץ איתו ודבר איתה על עניינים כאחים. יוסף שוב סותר את דבריו במשטרת כי עלה לשון בתשע והतעורר רק לדפיקות השוטרים בשתיים בלילה (עמ' 484) ואת טענתו כי גילה שהנאשם שכח את הטלפון בבית רק בשעה 02:00 כשהשוטרים הגיעו ורצה להתקשר לנאים. כפי שניתן להבוחן המדבר בגרסה מפותחת ומשתנה בהתאם לממצאים שמציגים בפני עדי ההגנה מעת לעת.

לדבריו הטלפון היה צמוד לאשתו והעליה לראשונה טענה כי יתכן שגם אחת הבנות השתמשה בו. עוד הוסיף וטען כי שלח הודעות מהטלפון של הנאשם כי המספרה פתוחה וגם המכוון של הלוייזר (עמ' 487). לדבריו שלח יום לאחר האירוע, במשך כל השבוע והפעם האחרון יום לפני שהנאשם הסגיר את עצמו.

בהמשך מוסיף כי שוחח עם אחיו 20 דקות בערך "אבל אחר כך בחוץ הוא התקשר אליו, אחרי חצות, התקשר אליו, אך שלי הייתם, ושאל אותו מה אני שמעתי לגבי סאר". לדבריו הימי התקשר לטלפון של הנאשם לאחר ו"יכול להיות" הטלפון של הנאשם "יותר משוכלל יותר צליל רצוף...". (עמ' 492). האומנם?

כאשר נשאל אודות טענתו כי המשטרה הגיע לבitem פעמיים השיב, בשונה משתרי גרסאותיו הקודומות "**פעם ראשונה** אחרי חצות...**בנסיבות אחת וחצי שטים ופעם שנייה בסביבות השעה חמיש...**" (עמ' 493). קודם בעדותו טען כי המשטרה הגיעה פעמיים אף בשעות אחרות - בחצות ובשעה שתיים וחצי בערך וסותר את דבריו בחריפות הראשית.

לא זו בלבד, יוסף הפתיע וטען לרשותה במסגרת חקירותו כי אמו של הנאשם נסעה אל הנאשם במועד האירוע ומספר כי קיבל מידע אודות הנאשם הicon היה ומספר "כשהיה לי אחר כך מידע מהaimaa שהיא יצאה, אני אגיד לך, בתור אמא אדוני היא ממש נבלהה, שוטרים נכנסים אצלנו לבית ויוצאים בשעות מאוחרות, יש לנו גם ילדים... אז היא הלכה לחבק אותנו, ולודוא איפה הוא נמצא. אצל מי. אז אני לא יודעת. אחר כך אמרו לי שהיא אצל חמודי, באום אל פאחים". כאשר נשאל "מה זה היא הלכה לחפש אותו, מה זאת אומרת?" השיב "היא הלכה לחפש אותו, אחרי שהמשטרה באה בפעם שנייה" (עמ' 500 שורות 25-33).

כאשר נשאל אם האם ידעה הicon הוא השיב "לא ידעה...אצל אחד החברים אבל היא הלכה לשאול את הבית... לשאול את הבית איפה הורידה אותו, שתגיד לה לבדוק איפה הוא". כאשר נשאל אם האם שאלה את הבית השיב "היא שאלה בטלפון, אמרה לה שתגיע, אבל כשהיא הגיעו לשם הבית של הילדה זה היה מאוחר, בסביבות חמיש, אז זהה, יש לה חומה, ויש לה שער חשמלי. לא נכנסה לבית אז היא לא הצליחה לאתר בבדיקה איפה הוא נמצא". בהמשך טען כי היה כמעט כבר בוקר ואף אחד לא ענה לה בבית של הבית והאם נשאהר שמה עד יום שבת (עמ' 502, שורות 5-2). כאשר נשאל אם למחמתה היא הלכה לחפש את הנאשם השיב "**בטח, הלכה. זה היא צריכה להגידי, אני לא הייתה שם**" (עמ' 502, שורות 7-6).

כאשר נשאל מדוע האם לא לקחה לנאים את הטלפון שלו ששכח בבית השיב באופן תמורה "**היא לא ידעה איפה נמצא**". במידה והאם הייתה נשארת שם עד יום שבת, כפי שהוא טוען, הייתה יכולה ללקת לביתו של חמודי עם הבית, אולם גם באשר לכך צצו סיפורים שונים, משונים ולא הגיוניים, כפי שיובאו להלן במסגרת בוחינת גרסת האם.

כפי ציינה המאשימה, בטרם נשמעה עדות האם ידע האב לספר מיזומתו על מה האם תעיד שהוא נסעה לאום אל פחים, גרסה חדשה שלא היה לה ذכר במשטרה, ויש בכך משום חשש לתיאום עדויות במטרה להגן על הנאשם.

28. **חיאת זועבי** - אמו של הנאשם (להלן: "חיאת") - נחקра במשטרה 3 פעמים -

בהתובעתה מיום 5/1/16 שעה 14:19 (ת/62) סיפרה כי בשמונה בערב נסע הנאשם עם אחותו עלא לחבר שלו באום אל פחים. לדבריה בשעה שתים בלילה הגיעו שוטרים לחפש אותו. כאשר נשאלת אם חיפשה אותו השיבה "**לא**" **טלפון שלו הוא שכח אצל בית בינת השולחן**". כאשר נשאלת אם לאחר שהשוטרים הילכו חיפשה את הנאשם השיבה כי התקשרה לבת שלא ואישלה אותה איפה הנאשם והוא אמרה לה שהוא אצל חברו והיא הלכה לחבר ואמرا לנאים שמחפשים אותו במשטרה והוא סירב לחזור הביתה "כי כל פעם אומרים לו **שיבוא למשטרה ועוד עוזרים אותו אז הוא לא רצה לבוא**" (שורות 21-23).

בהתובעתה מיום 5/1/16 שעה 15:25 (ת/63) עומרה עם העובדה שלמעשה ידעה כי הנאשם באום אל פחים אבל לא שיתפה את המשטרה. כאשר נשאלת תחילת אם ידעה איפה הנאשם השיבה "**בהתחלת לא ידעת איפה הוא, לא רצה לספר רק ביום האחרונים ידעת**. **אבי אמר לו לחזור**" (shore 8). לדבריה כאמור סותרת את דבריה בחקירתה הקודמת כי התקשרה לבת שלא שידעה היכן הנאשם והוא אמרה לה כבר במועד האירוע שהוא אצל חבר שלו. לטענתה, עלא ידעה היכן הוא כי היא זו שלקחה אותו אליו. כאשר נשאלת אז מדוע עלא לא אמרה למשטרה השיבה "**כי הם לא שאלו את אלה**" (shore 20).

לדבריה אחרי שהמשטרת הגיעה לביתה לחפש את הנאשם התקשרה לבנה מוחמד שהיה בעבודה. כאשר הותח בפני כי היא משקרת ומנסה להסביר מדוע יש שיחה בין הנאשם לאחיו מוחמד שככイル המCSI לא נמצא ברשותו, ואת זה היא יודעת מחקריםיו של מוחמד יום קודם השיבה "**לא, לא. אני דיברתי איתו. מוחמד שכח אtamol להגידי לך**" (shore 33-35).

כאשר נשאלת מאיזה טלפון התקשרה השיבה שמשל הנאשם "**לעובד לי יש ארבעה טלפונים באותו יום התקשרתי מהטלפון שלעובד ששכח אותו בבית. מהטלפון גלקטי 6 בצבע זהב**". כאשר נשאלת באיזו שעה התקשרה למוחמד השיבה "**בשעה 12 בלילה לא זכרת או אחת בלילה**" למרות שלדבריה המשטרת הגיעה לביתה רק בשתיים בלילה. בחקירה זו טענה כי זו הפעם היחידה שהשתמשה בטלפון של הנאשם ואף אחד אחר לא השתמש בו.

בהתובעתה השלישייה מיום 7/1/16 שעה 15:38 (ת/64) - נשאלת מאיזה טלפון התקשרה למוחמד השיבה, מהגלקטי הזהב של הנאשם. לדבריה זה הטלפון שנכנס על ידי המשטרת "**אני נתמי לכם היום. זה המCSI שאתה מחזיק עליו פה משרד בצעע זהב כמו שאמרתי לך**" (shore 27-29). כאשר נאמר לה כיצד פתחה את הטלפון וחיבגה ממנו אם הוא צריך טביעת אצבע השיבה "**לא יודעת**".

עוד ציינה כי שמה לב שהנאשם שכח את הטלפון בביתה בשעה 19:30, 20:00 בערב (shore 33-36). אשר עומרה עם העובדה כי יש שיחת טלפון מהטלפון שלו לפלא של הנאשם ביום שישי בשעה 02:08 ובשעה 03:22

הנאשם התקשר אליה, השיבה "אה הבנתי, הטלפון של עבורי היה אצלך בבית, אני לא זוכרת, אולי התקשרתי, אני לא זוכרת, אני התקשרתי לטלפון של עבורי אני לא בטוחה בזיה התקשרתי לטלפון של עבורי וענו לי הבנות שלו". ובהמשך הוסיפה "כשיצאתי מסביב לבית יכול להיות שלקחת טלפון שלי או של עבורי להתקשר". והוסיפה כי יצא מהבית אבל לא יצא מחוץ לכפר (שורות 44-54). כאשר נאמר לה שהיא התקשרה לטלפון של הנאשם כאשר הוא היה בדרך לאומם אל פחים השיבה "זה לא נכון" (shore 56).

כאשר נאמר לה שגמ שבת התקשרה לפלא של הנאשם השיבה שוב ללא כל קשר "**כשהתקשרתי לעבורי התקונוני שהתקשרתי לבנות, אולי אני לא זוכרת**" (shore 57-59). כאשר נשאלת בת כמה הבית שלה השיבה "**בת 16**" והוא מתגוררת בביתה בכפר. כאשר נשאלת מדוע הבית שלה מתקשר אליה בשעה 03:22 מתוך הבית השיבה "**אולי לא הייתי בבית**" (shore 62-67).

כפי שניתן להבחן גרסת האם לא אמינה בלשון המועטה וכפי שציינה המאשימה, גרסתה משתנה, מתפתחת ומותאמת לראיות שמתגלות בפניה מעט לעת. כך ניתן לראות איך תחילת טענה כי לא ידעה היכן בנה ובאותה נשימה טענה שבתה ידעה כי היא זו שהסיעה אותו לחברו. בהמשך טענה כי בנה שכח את הטלפון שלה והוא חיגגה ממנו שיחחה אחת בלבד לבנה וזוז הפעם היחידה שהשתמשה בטלפון של הנאשם ואף אחד אחר לא השתמש בו. כמו כן, פעם טענה כי הייתה בבית או מחוץ לו אולם לא יצא מהכפר ומהידר כאשר מעוממתה עם עובדות לא הגיונות טעונה שאולי לא הייתה בביתה. לא ברור לאיזו מהגרסאות שהעלתה עד כה יש להאמין.

קיימת מוגדלה לעשות עת במסגרת חקירתה בפניי מעלה היא טענות חדשות וcabosot, כאשר כל ניסיונה להתאים גרסתה לחומר הרואות בכללות -

במסגרת חקירתה בפניי, נשאלת מתי גילתה שהנאשם שכח את הטלפון השיבה "**אני גיליתי את זה אחרי שהוא יצא. לקרה השעה 8 וחצי, 9 משה צזה**" (עמ' 522) ומוסיפה ראשונה כי "באותו יום הלכתי לאום אל פחים. ולא רציתי להגיד לו למה הלכתי...אני פחדתי ורעדתי. אני דאגתי לבן שלי, פחדתי עליו" (עמ' 523 shore 28-33).

לדבריה התקשרה לעלה בתה לאחר הביקור של המשטרה בפעם הראשונה "**ב-1 בלילה כן...אני התקשרתי לאלה, אמרתי לה איפה עבורי? אמרה לי הסעתה אותו לחבר שלו. אז היא הייתה בהלם מה קרה? זה אחרי חצות ואת מתקשרת לעבורי מה קרה? את הרי ראיית אותו יצא איתני למה את שואלת? הוא יצא מולן, את ראיית אותו**". לדבריה התקשרה לבתה מהטלפון שלה (עמ' 524).

בהמשך הוסיפה "**אמרתי טוב חלאס, אני רוצה ללקת לאום אל פחים. אמרו לי אל תצא בלילה. אמרתי להם זהו, אני רוצה לצאת. הלכתי לאום אל פחים. הלכתי לאלה ביתי. הבית של אלה ביתי. הבית של אלה ביתי היה כבוי ויש אצלה חומה גבוהה. והבית שלה חשוך. ומסביבה יש שכנים אז לא רציתי להפריע לה. ביתי עיבטיאל הייתה איתי והתקשרה אליה מהטלפון שלה**" (עמ' 526, shore 16-20). לדבריה בתה עיבטיאל ניסתה לתקשר לעלה אך היא לא ענתה. על כן טענה "**הלכתי לבית של המשפחה שלי, של אבא שלי באום אל פחים**" (עמ' 527, shore 4-9). לדבריה זה הבית ששיר להוריה ויש לה מפתח (עמ' 527, shore 24-26). הטלפון שלו לא היה אליה, היה

היתה עם הטלפון של הנאשם.

כאשר נשאלת "אז היא לא ענתה לך. השער היה סגור. ומדוברים על איזה שעה בלילה פחות או יותר? 3 כבר?" השיבה "זה היה **קצת לפני 4, משה צזה**" (עמ' 527 שורות 18-16). לא למיותר לציין כי טענתה כאמור לא תואמת את חווות דעת המומחה לפיו הטלפון אוכן ליד היישוב אום אל פחם מהשעה 05:03 (ת/49). עוד טעונה, כי התקשרה גם לחמודי והוא לא ענה (עמ' 528). עוד טעונה, כי נשארה באום אל פחם עד יום שבת בשעה רביע לארבעה בצהרים וחזרה הביתה יחד עם הטלפון של הנאשם. לדעתה כל הזמן זהה ניסתה להגיע לנאים "אבל לא יכולתי להגיע אליו. לתקשר איתנו. רציתי לחזור לאלה ביתי כי לבעה יש איזה עניין בחיפה. והיא יצא מהבית. אמרה...אנחנו לא נמצאים בבית". המדובר בתירוצים תموיים ולא הגיוניים - הבית של הבית היה נועל והבט לא ענתה כאשר היא ידעה שהוא אליה, למחמת יצאה לבדוק הבית לחיפה, החבר לא ענה, האומנם?

אם העלתה טעונה נוספת לפיה השaira לבנותיה את הטלפון שלה והם אלה שהתקשרו מהטלפון שלה טלפון של הנאשם והוא התקשרה אליהם והרגיעה אותן.

כאשר נשאלת מדוע לא סיפרה בחקירה שנסעה לאום אל פחם השיבה "**אני לא סיפרתי את העניין הזה כי הוא אמר לי כמה פעמים את נסעת לאום אל פחם. את נסעת לאום אל פחם. אבל אני, אני פחדתי שם אידי לו** שאני ראייתי את הבן שלו. אז הוא יראה את ראיית את הבן שלו. אז אני פחדתי זהה. היה לי פחד" (עמ' 533). בהמשך כאשר נשאלת מדוע לא אמרה בחקירה שהיא לחפש את הנאשם סתרה דבריה כאמור והשיבה באופן תמורה "**לא שאלו. הם לא שאלו אותי אם הלכת לחפש אותו או לא. לא שאלו אותי**".

לדבריה התקשרה לחברו של הנאשם חמודי 3-4 פעמים והוא לא ענה (עמ' 546). כאשר נשאלת מתי היא ידעה שהוא שמו השיבה אחורי שדיברה עם בתה. כאשר נשאלת מדוע לא סיפרה למשטרה, שכן היא דיברה עם בתה בין שני ביקורי השוטרים השיבה "**אמרתי להם...אמרתי אצל חבר שלו**" (עמ' 549). כאשר נשאלת מדוע אמרה בחקירה במשטרה ש愧 אחד לא השתמש בטלפון של הנאשם ואילו בפני בית משפט טענה ש"**כולם דיברו באמצעותם...גם הבנות שלי**" (עמ' 545, שורות 26-23 ועמ' 549) השיבה "**לא, לא, לא אמרתי לו**".

עוד טעונה הייתה יוסף דיבר עם היותם אחיו ולא היה. כאשר עומרה עם העובדה כי יש שיחת טלפון יוצאת מהטלפון של הנאשם להיו שיחות להיו. גם אם יש, אני לא יודעת, אני לא זוכרת" (עמ' 549, 550 שורות 1-2).

29. **הייתם צועבי**, דודו של הנאשם (להלן: "הייתם") נשאל בחקירהו מיום 16/1/7 שעה 12:40 (ת/61) כמה פעמים התקשר לטלפון של הנאשם השיב "**שלוש פעמים משה צזה**". לדבריו התקשר לשוחח עם הנאשם "זענה אבא שלו ואמר לי שעבודי לא בבית זהו. אחר שוב התקשרתי שוב לשם אם הוא חזר, הוא לא רגיל לצאתת, אני דאגתי..." (על גבי ההודעה צוין כי היהם סירב לחתום עליה מאוחר ולטענתו לא אמר שהנאשם לא רגיל

לצאת). כאשר עומת עם העובדה שנייה ל 11 שיחות עם הטלפון של הנאשם לאחר אישור הדקירה השיב "אני דברתי עם אחי 11 שיחות לא עם עובדי" (שורה 24). לדבריו הוא כל הזמן מתיעץ איתו. כאשר נשאל מדוע לא התקשר לטלפון של יוסף השיב, כי אין לו קליטה וכשנשאל מדוע לא התקשר לאשתו של יוסף השיב, כי אין לו את המספר שלו, הם החליפו פלאפונים. כאשר עומת עם העובדה ש يوسف ואשתו אמרו שהטלפון של הנאשם היה סגור השיב אמר הם אומרים זו טעות". מנגד טען יוסף אחיו כפי שהובא לעיל כי שוחח עמו פעמיים באותו מועד.

במסגרת חקירתו בפני טען הiyitem, כי בשעה עשרה הייתה לו שיחה מיוسف אחיו מהטלפון של הנאשם (עמ' 504). לדבריו התקשר כדי להתיעץ עם אחיו בקשר לעסק שלו, הוא אחיו הבכור והוא עוזר לו לדבריו. בשונה מגרסתו הקודמת לפיה התקשר לדבר עם הנאשם ולא עם אביו ובשונה מגרסתו של יוסף בשעה תשע כבר ישן.

בהמשך נשאל אודות שיחתו לטלפון של הנאשם בשעה "שתיים עשרה ארבעים וחמש בלילה" מshr 25 דקotas והשיב, כי הוא התקשר לטלפון של הנאשם ו يوسف ענה. לדבריו התקשר לאחר ששמע על האירוע של סامر.

כאשר נשאל אודות הודעות SMS שנשלחו בשבת בצהרים (בין השעות 15:48 ועד 16:13) בין טלפון שמספרו מסתיים ב- 710 לפלא של הנאשם, השיב כי זה הטלפון של בנו "טאמר" וכי- "אני יודע שתאומר מתקשר עם הבנות של אח שלי תלמיד" (עמ' 505). כאשר נשאל האם תמיד הבנות רגילות לתקשר עם בנו מהטלפון של הנאשם, דבר התמונה בפני עצמו, השיב שהוא בקשר טוב איתן. כאשר נאמר לו שלא זו הבעיה כי אם מדובר הקשר ביניהם מתנהל דרך הפלא של הנאשם השיב "את זה תשאלי את מי שציר".

30. **מאנ' מוחמד זועבי** (להלן: "מאנ' זועבי" או "השכן" בהתאם) סיפר, כי ביום שישי במועד האירוע בעוד ישן שמע צעקות על הכביש למיטה, ירד מביתו וראה אנשים מכימים את סאהר, צעק לעברם ויזיה שננים שרצים ובורחים לתוך העצים. לדבריו "הרמתי אותו, עזרתי לו, לקחתי אותו לכיוון הבית שלהם על הכביש, לפני הבית שלהם עזבתי אותו, הוא הלך לבית שלו" (עמ' 420 שורות 24-23). לדבריו, לא זיהה אף אחד מהמענים שברחו.

בחיקירתו הנגדית נשאל באשר לגילו והשיב כי הינו בן 70. כאשר נשאל מדוע הגיע למסור עדותו השיב "סאהר, סאהר אמר לי לצריך לבוא להעידפה, הוא אמר לי עורך דין אמר צריך להגיע, אם לא תגיע יביאו לך צו הבאה" (עמ' 425, שורות 13-14). כאשר נאמר לו שסאהר לא מזכיר אותו בעדויות שלו השיב "כנראה הוא לא רצה להכנס אותו לעניינים, אני לא יודעת". כפי שציינה המאשימה המذبور ב"עד הפתעה" אשר לא מסר עדותו במשטרה.

לסיכום

31. לא ניתן להタルם מהגרסאות השונות והסתירות אשר הועלו מחד מצד עדי התביעה באשר למה שאירע באותו מועד וצר לי על שלא בדקנו באמצעות מריאשית חקירותם ועד לסופה ובחזרו למקום זאת להגיזים בגרסתם ובכך להטייל ספק במחיינותם. מайдך, מעדיות ההגנה עולה כי בכל פעם שנתגלה להם נתון חדש ניסו להתאים גרסתם אלו. גרסאות ההגנה החדשות כפי שעלו לראשונה בחיקירתם בפני הין בגדיר עדות כבושא ומעניק אני להם ובכלל זה

לגרסתה המאוחרת של האם, משקל זהoom אם בכלל.

32. טענת האם בפניי כי היא זו שנסה לאום אל פחם, יחד עם הטלפון של הנאשם הינה בבחינת עדות כבושא, אותה "כבשה" בלביה והעלתה אותה רק בשלב מאוחר (!). קדמי "על הריאות" חלק ראשון, תש"ע - 2009, עמ' 500).

האם לא סיפקה הסבר ובוואדי לא כזה שמניח את הדעת לכਬישת גרטסה. סבורני, כי גרסתה החדשה והעלתה בניסיון למזער אחריות הנאשם הנאשם למיוחס לו ועל מנת להסביר את שעוללה מחקרית התקשרות. בע"פ 4297/98 **הרשותיק נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 673, קבע כב' השופט קדמי** -

"**הלכה פסוקה היא כי ערכה ומשקלה של עדות כבושא מועטים ביותר, כל עוד העד לא נתן הסבר מניח את הדעת לשאלת מדוע כבש את עדותו ומדוע החליט לחושפה בשלב מאוחר. ודוק, כלל ראוי זה חל גם על עדותו של נאשם במשפט, כפי שכבר ציינו בע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל [6]:**

"...גם נאשם הכובש את גרטטו חיב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגירסה; ובמקרה שלא ניתן טעם זהה, **בנשאת הגירסה המאוחרת תוויית של חדש, שהוא היא כזבתה. תוויית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הריה מעיבה על אמינותה של הגירסה** (שם, בפסקה 5).

33. כמו כן, כפי שציינתי לעיל, אין בשקרי הנאשם כדי לסייע למאשימה בהוכחת האשמה שכן המאשימה לא עמדה בנטל, ושקרי ההגנה יש בהם לסייע ולהזקק את מה שיש ולא את מה שאין. כפי שניתן להבחן, דברים שלא ידעו לספר עדי ההגנה במועד חקירתם בסמוך לאירוע ידעו לספר בעבר כולה, במסגרת חקירתם בפניי. במידה ומאמינה הייתה מצליחה להוכיח את אשמת הנאשם בשקרי הנאשם חזוק טוב לראיותיה.

34. המאשימה במסגרת חקירתה הפניה את הנאשם ועדי ההגנה לפולט מחקרית התקשרות (ת/4) ולשיחות שנעשו בין הנאשם לאשתו, לדודו, לחברו ולא קיבלת הסבר הגיוני לכך. גרטה הנאשם כי הטלפון לא היה ברשותו, אינה הגיונית נוכח מכלול הנסיבות נוכח השיחות הרבות שנעשו ממנו. טענת הוריו כי הם והאחوات התקשרו ממנו ואליו בשל העובדה טלפון חדש לעומת להם אינה הגיונית. כל השיחות וההודעות היו לאחר האירוע וגם ביום שלמחרת, כאשר כולם בעצם ידעו לטענותם כי הנאשם שכח את הטלפון בבית הוריו.

35. עדות נוספת לכך שהטלפון היה ברשות הנאשם היא חוות דעת המומחה לסלולר (ת/49) ממנה עולה כי הטלפון של הנאשם עשה את דרכו לאום אל פחם החל מהשעה 03:30. גם מכשיר הפלा וגם טענת האליבי אותה העלה הנאשם מעידים על כך שהנאשם היה באותו ערב באותו אל פחם, השאלה היא השעה בה היה שם, לפני האירוע או לאחריו. מחקרים התקשרות מעידים כי טענת האליבי של הנאשם אינה שקרית שכן רק בסביבות השעה 00:05 הגיעו לאום אל פחם, קרי לאחר האירוע.

36. כפי שניתן להבחן, המאשימה לא הצליחה להוכיח את המיוחס לנאשם מעל לכל ספק, כי הוא זה אשר ذكر את

המתלוננים ולאחר מכן יראה לעבר ביתו של עבד ומשכך יש לזכות את הנאשם. סופו של דבר, הتبיעה לא הרימה את נטל ההוכחה המוטל עליה ועל כן מזכה אני את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

ניתנה והודעה היום ד' כסלו תשע"ח, 22/11/2017 במעמד הנוכחים.

ג'ורג' אוזולאי, שופט

הוקלט על ידי נינה הובר